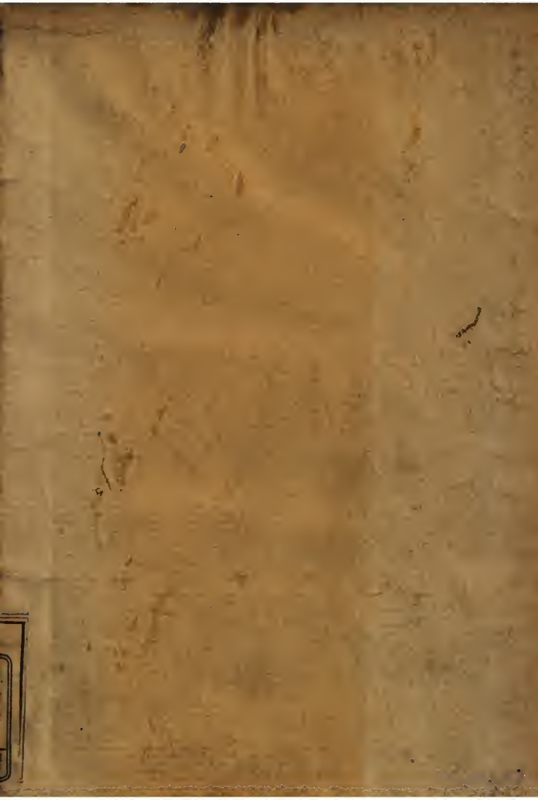

DIONIS CASSII

HISTORIARVM ROMANARVM

FRAGMENTA

CVM NOVIS EARVNDEM LECTIONIBVS

A IACOBO MORELLIO

BIBLIOTHECAE VENETAE

PRAEFECTO

NVNC PRIMVM EDITA

BASSANI

EX TYPOGRAPHIA REMONDINIANA

A. MDCCLXXXXVIII

Cum equidem nunquam fiat ut veterum scriptorum opera inedita, eademque integra, reperire nobis liceat; non modica cum voluptate vel eorum fragmenta ut excipiantur par omnino est; modo sinceritate explorata eadem se commendent, atque ad litterarum studia amplificanda quidquam præterea conferant. Illud etiam multo optatius atque iucundius esse debere plane videtur, ut magnæ auctoritatis libros laceros atque mutilos resarcire & complere demum liceat; quam operum deperditorum fragmenta eiuscemodi nancisci, quæ nec magni aliquid contineant, nec de operis indole, aut de auctoris doctrina & stilo indicium satis idoneum faciant. Hæc mihi reputanti, cum Dionis Cassii Historiarum Romanarum fragmenta quædam insignia, lectionesque earum novas, satisque multas, in codice olim Bessarionis Cardinalis reperissem; eam mentem eumque animum iniecerunt, ut omnia in

lucem eruerem, eaque editione historiæ Romanæ litterarumque Græcarum cupidis rem me gratam facturum esse confiderem. Norunt qui litteraturam antiquam tenent quam male habitum sit Dionis uberrimum ac luculentissimum opus, quamque detruncatum, contractum, corruptum ad nos pervenerit; quod scilicet magnitudine nimia ab eo toto exscribendo librarii quodammodo deterriti, quæ minoris esse momenti censebant absurde ac indigne prætermiserint; Ioannes vero Xiphilinus & alii compendia eius facere aggressi, quemadmodum Iustinus & Florus Trogi Pompeii ac Titi Livii Historiis, huic & illi exitium magnam partem attulerint.

Ex quo sane primum idem a libro XXXVI ad LVIII, non sine magnis hiatibus contractionibusque multis, Roberti Stephani opera, Parisiis an. 1548 vulgatum est, fragmenta eximia multa accessere, tum a Fulvio Ursino Antuerpiæ an. 1582 cum Excerptis de Legationibus, tum ab Henrico Valesio Parisiis an. 1634 in Excerptis Constantini Porphyrogeniti iussu collectis, tum etiam a Iacobo Gronovio in Supplementis Lacunarum in Ænea Tactico

&

& Arriano Lugduni Batavorum an. 1675 ex variis codicibus edita: longe tamen ab integritate adhuc Historia remansit, quam octoginta libris comprehensam fuisse iam scimus. Libros tres ultimos LXXVIII. LXXIX. LXXX, veluti a se in codice Vaticano repertos restitutosque, Nicolaus Carminius Falco Romæ an. 1724 dedit: magna id tamen cum impudentia fecit, qui codicis illius lectionem accurate quidem exhibuit ac novo testimonio confirmavit, nihil tamen quod non antea vulgatum esset protulit. Novum postea hac in re sibi dedecus idem peperit, centone ex Dionysii Halicarnassensis, Plutarchi, Ioannis Zonaræ, & Ioannis Tzetzæ fragmentis turpiter consuto, eoque Librorum XXI priorum Dionis titulo audacter inscripto, tanquam eos ipse libros primum detexisset ac restituisset, Romæ an. 1747 typis edito: ex quo tum ab aliis, tum præsertim a Scipione Maffeio V. C. in epistola ad Hieronymum Lagomarsinium, pro meritis reprehensus ac exagitatus est. Bona tandem fortuna accidit ut in Hermanni Samuelis Reimari manus Dio veniret; qui magna litterarum Græcarum ac historiæ antiquæ peritia, inge-

nii acumine eximio, diligentia summa instructus, ac Ioannis quoque Alberti Fabricii, qui novam editionem moliebatur, scriptis adjutus, opus recensuit, expolivit, illustravit, atque Hamburgi ann. 1750 — 52 splendide typis dedit. A codicibus manuscriptis opem sibi parandam cum is videret, Vaticanos, Mediceos, aliosque conferri curavit; estque id sane non sine magna Dionis utilitate factum. Utinam vero latius in codices inquirere ei licuisset! Certe ex aliis nondum in editionibus adhibitis, vel adhuc etiam incognitis, hiatus explere nonnullos, loca contracta restituere, & lectiones novas, easque sinceras, inducere is potuisset. Exemplo perspicuo est, quem innuebam, codex, a nemine qui Dionem typis dederit unquam inspectus, neque pro merito suo cognitus; latuit siquidem bonitas eius præstantissima etiam Antonium Bongiovannium & Antonium Zannetium, cum Indicem Codicum Bibliothecæ Venetæ conficerent, & anno 1740 evulgarent, uti perpauca de eo sub num. CCCXCIV ab ipsis enotata demonstrant. Ne itaque Dionem denuo typis committere quis audeat, nisi codices ejus reliquos, variis in

bi-

bibliothecis delitescentes excuti atque expendi sollicite curet; cum optima spes affulgeat ut in aliquos nondum visos, ad loca vero insignia restituenda aptissimos, incidere is possit. Partes hæ Abrahami Iacobi Penzelii potissimum sunt; quem novam editionem parare, ex Indicibus librorum pro nundinis Lipsiensibus an. 1794 ac deinceps evulgatis deprehendere est. Interea ut ad futuram editionem adiumentum ex me prodeat libentissime volo; eo vel maxime quod id faciens, specimen ac testimonium quoddam diuturnæ, nec fortasse inanis, operæ a me positæ in codicibus bibliothecæ mihi creditæ perlustrandis illustrandisque una publice exhibeam.

Est itaque codex, ut quæ universim de eo primum cognoscenda sunt dicam, antiquitate præstans, utpote sæculo undecimo exaratus. A libro XLIV post medietatem incipit iis verbis *ἀνοήτατα κομίσας* &c. quæ in editione Reimari p. 404 l. 86 sunt: desinit in libro LX, iis verbis *καὶ ὁπότε λόγος τις ἐν τῷ δήμῳ* p. 965 l. 93 editionis. Non attamen textus ab initio ad finem sine abruptione procedit: immo vero nedum foliis integris, sed etiam quaternio-

 ni-

nibus nonnullis iamdiu deminutus codex est. Libri solo titulo Ῥωμαϊκῶν inscripti sunt, sine ἱστοριῶν; quemadmodum a Suida in Ὥς ἐπίπαν afferuntur: at in fine adscriptum est Τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας &c. Signa critica quædam accedunt: asteriscus ad loca notabilia nonnulla, diple ad Scriptorum veterum testimonia & Orationes atque Conciones versuum singulorum initio, diple cum obelo ad initia sectionum in his denotanda. Lemmata, Consulum enotationes, annorumque supputationes libris singulis præfixæ, ut in editione Roberti Stephani se habent. Textus codici Mediceo antiquiori, qui sæculo X adiudicatur, maxime hæret, ac unius eiusdemque cum eo familiæ omnino est: quod variæ lectiones a Gronovio ex eo sumptæ, & a Reimaro vulgatæ aperte declarant. Ubi vero Mediceus abrumpitur, medio scilicet libro L, cum Vaticano, qui ad librum LIV procedit, a Reimaro littera *a* notato, magnopere facit. Attamen lectiones quæ nondum innotuere passim occurrunt, in utriusque codicis illius collatione fortasse ob incuriam ex parte non animadversæ; quæ & se bonitate commendant, & librarii, licet non

us-

usquequaque accurati, fidem ac diligentiam produnt. Illud vero singulare pretium eius est, quod liber LV, qui inter corruptissimos locum tenet, atque cum quinque proxime sequentibus, tum ab aliis, tum a Xiphilino contractus fuit, etsi non integer exstet, ipsomet etiam codice hac & illac mutilato; fragmenta tamen insignia de rebus Romanorum Augusto Imp. gestis, nonnullisque etiam adhuc incognitis, nunc primum offert, quæ lacunas & in ipsa Reimari editione conspicuas magna ex parte implent. Eadem ita se habere quemadmodum ab ipsa Dionis manu prodierant, non equidem ego affirmate contenderim; cum textum quoque hunc manu scriptum contractionem ignoti cuiusdam, qui Xiphilinum mea sententia antecessit, a libro LV ad LX subiisse, statuendum plane videatur; Xiphilinus namque alia servavit, alia in Eclogis Legationum, in Excerptis Constantini Porphyrogeniti iussu confectis, & Ioannis Zonaræ Historia reperiuntur, quæ a codice, etiam ubi chartæ non deficiunt, omnino absunt. Dionis tamen in opere iure meritoque ea omnia locum habere suum, nemo qui rerum huiusmodi

ex-

expers ac ignarus minime sit, inficiari plane potest.

Omne igitur emolumentum, quod ex codice hauriri liceat, in Historiam Dionis me derivaturum esse puto, si varias lectiones & supplementa recte atque ordine proferam; quibus in eruendis evulgandisque, ne operæ atque temporis iacturam facerem, hanc mihi rationem servandam esse duxi. Lectiones ex codice Mediceo antiquiore, aut ex Vaticano *a*, aut ex editione Roberti Stephani, aut *vulgo* in editionibus obvias, a Reimaro in varietate lectionum enotatas, ac merito reiectas, silentio præterii; cum auctoritatem certam ad eas recipiendas codex ipse per se non afferat; lectores autem eius indolem universim perspectam habere iam possint. At quandocumque a Mediceo & Vaticano codex discreparet, id semper commonstravi, licet meliores, quam ii, lectiones is non afferret. Locis etiam nonnullis, quibus, ad omne lectoribus dubium tollendum, eius cum alterutro consensionem singillatim exploratam reddere operæ pretium esse videbatur, eam denotavi. Neque vitiosas quasdam lectiones neglexi, ubi eas ad veras

co-

cognoscendas constituendasve conducere posse putavi. Hoc sane consilio lectiones omnes a me allatas novas esse non posse quisque intelligit: novas tamen me proferre dixi, quod multo maxima earum pars nondum ex codicibus in lucem eruta fuerit; perpaucas vero critici viri Leunclavius, Oddeyus, Cuperus, Reimarus, Reiskius ex ingenio procuderint: nonnullæ præterea etsi a Xylandro aut Leunclavio Latine exhibitæ, aut a Nicolao Leoniceno in exemplari manuscripto, quo utebatur, repertæ, in interpretatione eius Italica appareant; quomodonam eæ tamen in textu Græco se habeant, hucusque latuerit. Paginarum & versuum numeros quemadmodum Reimarus attulit, me quoque facilitatis gratia attulisse, ut moneam vix opus est.

En itaque lectionum fragmentorumque series universa: quam equidem, una etiam adhibita opera Petri Bettii, iuvenis egregiæ indolis, rei litterariæ perquam studiosi, atque codicibus antiquis recte tractandis assueti, adornavi; annotatiunculis autem ac Latina fragmentorum duorum interpretatione adauxi, tum ut scri-

pto-

ptorem nobilissimum aliquatenus exornarem, tum vero etiam ut mihimet magno in mœrore posito ab eiuscemodi negotii iucunditate solatium, quoad poteram, diutinum pararem.

LIB.

L I B. XLIV

Editio		*Codex*
Pag. 407. lin. 17.	ὅσα ἕκαστα	ὡς ἕκαστα
411. 99.	τὸν δὲ δὴ	τὸν δὲ
412. 59.	ἢ τὸ κράτος	ἐ τὸ κράτος
—— 64.	ἔχοντα	ἔτ' ἔχοντα
—— 69.	τήν γε	τὴν
414. 1.	ἐν τῇ ἀγορᾷ	ἐν τε τῇ ἀγορᾷ
415. 5.	Γάϊος γάρ τις Κάσκας κ. τ. λ.	

Lacunam ex codice Antonii Perenotti Cardinalis, æque ac ex Epitome Xiphilini in editione Reimari suppletam, codex itidem complet.

417. 60. Liber XLIV desinit, & XLV incipit quemadmodum in codice Mediceo & in editione Roberti Stephani.

L I B. XLV

419. 14.	καταδαρθοῦσά ποτε	καταδάρθουσά ποτε
—— 15.	εἰς φῶς	ἐς τὸ φῶς
420. 36.	τοιοῦτόν τι	τοιοῦτό τι Sic semper
422. 10.	βουλεύσασθαι	βεβουλεῦσθαι
425. 19.	τοὺς	τούς τι

—— 37.	ἐδυνήθησαν	ἠδυνήθησαν
427. 1.	ἀκελσίᾳ	ἀκρασίᾳ
429. 86.	πράξει	πράξῃ
430. 33.	ἐπ' αὐτῷ	ἔτ' αὐτῷ
431. 71.	κατὰ	κατά τε
434. 98.	μετὰ ταῦτα, αὐξηθεὶς ἐξ αὐτῶν, ἔπραξεν ὅσα δῆτα καὶ ἔπραξε	τὰ μετὰ ταῦτα, αὐξηθεὶς ἐξ αὐτῶν ἔπραξε
436. 78.	ταῦτα	ταῦτα τὰ
438. 64.	ἐναργέστατα	ἐναργῶς
440. 36.	σὺ	σὺ δὲ
442. 4.	νῦν δὲ	νῦν γε
443. 42.	καὶ ὑπ' αὐτοῦ	ὑπ' αὐτοῦ
—— 59.	ἀναμένητε	ἀναμείνητε
—— 80.	ἀμύνεσθαι	ἀμύνασθαι
444. 28.	ἄρτι δὲ	ἄρτι τε
445. 77.	ποιεῖται. Sic etiam est in codice hoc, qui a Mediceo discedit, & Vaticano *a* respondet.	
446. 9.	προσαγορεύων	προσαγορεύσας
—— 13.	ὑπ' αὐτοῦ	ἐπ' αὐτοῦ
450. 84.	μηδὲ	μηδὲν

LIB.

L I B. XLVI

451. 6.	ἡγοῦμαι	οὐδ' ἡγοῦμαι
—— 26.	ἀφέντες προϊδεῖν	προϊδεῖν ἀφέντες
453. 51.	αὖθις αὐτὰ	αὐτὰ αὖθις
456. 90.	ταῦτα πέπρακται οὕτως	ταῦθ' οὕτω πέπρακται
457. 61.	Καίσαρα οὐδὲ ἐς Ῥώμην	Καίσαρα μὲν οὐδὲ ἐς τὴν Ῥώμην
462. 78.	Ἀντώνιος	ὁ Ἀντώνιος
465. 19.	Deficit Codex, usque ad pag. 481. lin. 1.	
485. 41.	οἱ περὶ τὴν ψῆφον	οἱ τὴν ψῆφον
486. 78.	πειθαρχηκέναι	πεπειθαρχηκέναι
488. 34.	τόν τε Πλάγκον	τόν γε Πλάγκον
489. 63.	ἐξεργάσασθαι	ἐξεργάσεσθαι

L I B. XLVII

491. 11.	προσημαίνειν ἔδοξε	προεσήμηνεν
497. 33.	συχνοὶ δὲ	συχνοὶ δὲ καὶ
499. 39.	ἐς τὴν Ῥώμην	ἔς τε τὴν Ῥώμην
503. 5.	ἐσέμνυνον ἐπὶ πλεῖστον	ἐπὶ πλεῖστον ἐσέμνυνον
—— 10.	ἐς τιμὴν αὐτῷ	ἐς τιμὴν αὐτοῦ

504. 36. ταῦτα μὲν οὖν	ταῦτά τε οὖν
505. 81. μέχρις	μέχρις οὗ
506. 15. οὗτος	οὗτός τε
507. 2. οὐδὲν δὲ πότε	οὐδὲν δὲ οὐδὲ πότε. Sic Reiskio demum placebat in Animadversionibus T. I p. 103.
509. 82. παρεσκευάζετο	κατεσκευάζετο
511. 32. διὰ τῆς Θράκης	καὶ διὰ τῆς Θράκης
—— 73. οὖν.	δ' οὖν
512. 91. Κασσίου	τοῦ Κασσίου
—— 17. τὰ δε δὴ χρήματα	τὰ δὲ χρήματα
513. 56. μὴ καὶ	μὴ
514. 80. συγκαταφυγὼν	συγκαταφυγὸν
—— 85. βαλόντων	ἐφεύντων
515. 4. προστάξασθαι	προστάξεσθαι
—— 16. κατεστήσατο	παρεστήσατο
516. 51. τὸ Σύμβολον	τό, τε Σύμβολον
520. 7. ἐσήμαινεν	ἐσήμηνεν
—— 12. τοῖς δὲ δὴ	τοῖς δὲ
521. 3. τοῦτο δὲ	τοῦτο δὲ καὶ
—— 54. ὅσα αὐτοί ποτέ γε	ὅσα ποτὲ αὐτοί τε
526. 51. ὥσπερ	ὥσπερ καὶ

LIB.

L I B. XLVIII

530\. 97. post Φουλουίαν lacuna eadem est quæ in codice Mediceo.

——	43.	τοῦτο	ταῦτα
531.	92.	ταῖς γε	ταῖς τε
532.	28.	καὶ	deest
541.	86.	Ἀντωνίου	τοῦ Ἀντωνίου
543.	98.	Φιλίπποις	τοῖς Φιλίπποις
546.	4.	μέχρι οὗ	μέχρις οὗ Sic semper est
554.	90.	πρὸς καιρὸν	πρόσκαιρον
555.	57.	τῆς Ῥωμαίων	τῆς τῶν Ῥωμαίων
557.	45.	καὶ ἐξελεύθερός τε ὢν τοῦ Καίσαρος τοῦ προτέρου	ἐξελεύθερός τε τοῦ Καίσαρος τοῦ προτέρου ὢν
——	52.	δὲ	δὲ δὴ
——	68.	κατέσχεν ἀπόνως	ἀπόνως κατέσχε
559.	30.	ὅτι	deest
——	37.	ἔλεγον	ἔφασαν
560.	50.	ἐν Μακεδονίᾳ	ἐν τῇ Μακεδονίᾳ
——	74.	ἐκεῖνος	ἐκεῖνός τε
562.	37.	ὢν ἐτύγχανεν ἔτι	ἔτι ὢν ἐτύγχανε
564.	35.	τόν τε	τόν γε
566.	10.	τοιαῦται μὲν αἱ Βαῖαι (οὕτω γὰρ ὁ χῶρος καλεῖται) τυγχάνουσι	τοιαῦται μὲν αἱ Βαίαι εἰσὶ

567. 45. ἐπιβῆναί τι	ἐπιβῆναί τε
—— 46. ὅταν	ὅτ᾽ ἂν

L I B. XLIX

571. 76. ἀπολέσθαι	ἀπολεῖσθαι
575. 70. ταῖς δυνάμεσι αὐτῶν ἐλαττούμενος πολὺ	πολὺ ταῖς δυνάμεσι αὐτῶν· ἐλαττούμενος
580. 80. καὶ τῶν	τῶν
581. 91. μήτε λόγῳ, μήτε ἔργῳ	μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ
582. 46. τήν τε	καὶ τήν τε
583. 72. μετανοήσας ἔγραψεν ἵνα σωθῇ· τοῦ ἐν δευτέρου	μετανοήσας ἵνα σωθῇ (lacuna versus unius). τοῦ ἐν δευτέρου
588. 74. πάντα	πάντα τὰ
—— 91. προσελθοῦσάν οἱ	πρεμωθεῖσάν οἱ Sic
593. 3. προεχώρησεν	προσεχώρησε
594. 55. ἐπειδὴ οὐδὲν	ὥστ᾽ οὐδὲν
596. 6. Σισκίαν	Σεισκίαν
597. 52. Δαλμάτας	Δελμάτας (1)
598. 98. συμβαλὼν	συμβαλών οἱ
—— 11. οἱ δὲ δὴ βάρβαροι	οἵ γε μὴν βάρβαροι
—— 14. ὀνομαστὶ	ὀνομαστί ἐ Ut Roberti Stephani editio

— 17.

——	17.	τοὺς Ἀλεξανδρέας	τούς τε Ἀλεξανδρέας
600.	92.	καὶ τοὺς γόητας	τούς τε γόητας

L. I B. L

605.	97.	περιαλγὴς	περιοργὴς
——	9.	ἐς τὸ	ἔς τε τὸ
607.	42.	ἐκείνη	ἡ καὶ ἐκείνη
——	68.	ἡλικία ἁπανταχόθεν συνελέγετο παρ' ἀμφοτέρων σπουδῇ, καὶ χρήματα συνήγετο	ἡλικία παρ' ἀμφοτέρων σπουδῇ συνήγετο, καὶ χρήματα ἁπανταχόθεν συνελέγετο
——	70.	παρασκευὴ πᾶσα	πᾶσα παρασκευὴ
608.	87.	καὶ οἱ Κυρηναῖοι	οἵ τε Κυρηναῖοι
——	99.	τῇ γερουσίᾳ	τῇ τε γερουσίᾳ
609.	34.	ἐσήμαινεν	ἐσήμηνεν
——	44.	γενόμενοι γὰρ	γὰρ γενόμενοι
610.	54.	τά τε χρήματα	τὰ χρήματα
——	58.	ποιησόμενος	ποιησάμενος
——	79.	πολλὰ	πολλά τε
611.	25.	οὐδαμοῦ	οὐδαμῇ
——	33.	θαῤῥήσας	θαρσήσας
612.	61.	ἀντανήγετο	οὔτ' ἀντανήγετο
613.	22.	ταῦτα	ταῦτά τε
614.	29.	οὖν	γοῦν
——	43.	Ταρησίου	Ταῤῥίου

——	45.	πρὶν τὸν Ἀγρίππαν ἐπελθεῖν, συμβάλῃ αὐτῷ (τῷ γὰρ Ἀγρίππᾳ ἅπαν τὸ ναυτικὸν ἐπετέτραπτο) ἐξανήχθη τε	πρὶν τὸν Ἀγρίππαν, ᾧ πᾶν τὸ ναυτικὸν ἐπετέτραπτο, ἐπελθεῖν, συμβάλῃ αὐτῷ, ἐξανήχθη τε
——	52.	ἀπώνατο	ἀπώνητο
——	55.	ταῖς τοῦ Καίσαρος προφυλακαῖς	τῆς τοῦ Καίσαρος προφυλακῆς
——	56.	στρατοπεδεύεσθαι	διαστρατοπεδεύεσθαι
614.	60.	ἐπιτήδεια	τὰ ἐπιτήδεια
——	68.	γνώμην	τὴν γνώμην
615.	88.	καὶ ἔφη	καὶ εἶπε
616.	39.	τὸ ῥᾳδίως τι μὴ	τὸ μὴ ῥᾳδίως τι
——	49.	χρημάτων	τῶν χρημάτων
619.	75.	κρατήσῃ	καὶ κρατήσῃ
622.	45.	πᾶσαν αὐτὴν νῦν	νῦν πᾶσαν αὐτὴν
623.	67.	ᾤχετο	ἔδησε
624.	13.	αὐτοὶ	καὶ αὐτοὶ
——	41.	καὶ πυρὶ καὶ πυρφόροις	καὶ πυρφόροις
626.	99.	ἰσχυρῶς	καὶ ἰσχυρῶς
627.	37. & 40.	ἐγίνοντο	ἐγίγνοντο
——	75.	καὶ ὑπὸ δέους	ὑπὸ δέους
628.	100.	ἐν θαλάσσῃ	ἐκ θαλάσσης

—— 11.

-----	11.	ἄλλως προσκρατῆσαι	ἄλλως πως κρατῆσαι
629.	26.	ἀδύνατοι δὲ	ἀδύνατοι δὲ δὴ
629.	47.	προσεκβῶσιν	μετεκβῶσιν
-----	48.	καταφλέξωσιν	συγκαταφλέξωσιν
-----	49.	οὔτινες	ὅτέ τινες
-----	55.	ἐν καμίνῳ	ἐν καμίνοις
-----	57.	τοιοῦτον	τοιοῦτο
-----	65.	οὔτε	ὅτε γὰρ
-----	69.	τὰ σκάφη	τά τε σκάφη
-----	70.	βοηθῆσαι ἔτι	ἔτι βοηθῆσαι
630.	75.	καὶ ὑπὸ τῶν ἁρπάγων αὐταῖς τελέως ναυσὶ συναπώλοντο	καὶ ὑπὸ τῶν ἁρπάγων ἀπώλοντο.

L I B. LI.

632.	10.	μουσικὸν καὶ γυμνικὸν	γυμνικὸν καὶ μουσικῆς
-----	14.	ἐν τῷ στρατοπέδου	ἐν τῷ τοῦ στρατοπέδου
-----	16.	αὐτῇ ὄνομα δοὺς	ὄνομα αὐτῇ δοὺς
633.	62.	ἀδελφός τε	ἀδελφός τε γὰρ
634.	94.	εὑράμενοι	εὑρόμενοι
-----	2.	ἃς τε τῇ βουλῇ	ἃς τῇ τε βουλῇ
635.	27.	προστάτου	προστάτου τινὸς

----- 37.	κατὰ δόγμα μειναντων	κατὰ δόγμα καταμεινάντων
636. 60.	διαπράξαι	πρᾶξαι
637. 39.	τῆς Συρίας	τῦ τῆς Συρίας
639. 97.	διαφθείρωσιν	φθείρωσιν
----- 17.	ὐδὲ	ὔτε
640. 82.	ἔνθα δὴ τὸ μὲν πρῶτον	καὶ τὸ μὲν πρῶτον
641. 1.	ὕτως	ὕτω καὶ
642. 49.	καὶ εἶπε	καὶ ἔφη
643. 95.	τῦτο οὖν	τοῦτό τε ὖν
645. 6.	πολλὰ	συχνὰ
----- 77.	τῶν Αἰγυπτίων	τὴν τῶν Αἰγυπτίων
----- 88.	Γόβα τῷ τῦ Γόβυ	Γύβα τῷ τῦ Γύβυ
646. 92.	τόν τε	καὶ τὸν
648. 65.	οὖν	deest
649. 85.	ὁμοίως τῇ προτέρᾳ καὶ αὐτῇ δὺς	αὐτῇ ὁμοίως τῇ προτέρᾳ δὺς
649. 99.	ὁ Αντώνιος	ὅ, τε Αντώνιος
651. 68.	πόλει	πόλει ὄντας
652. 71.	πολέμων πεπαυμένων αὐτοῖς ἔκλεισαν	πολέμων παντελῶς πεπαυμένων ἔκλεισαν
653. 14.	καὶ τὸν μὲν	καὶ τόν τε
654. 65.	καὶ τὸ Χαλκιδικὸν	τὸ Χαλκιδικὸν
655. 69.	καὶ τὸ νῦν ὂν	τὸ καὶ νῦν ὂν

– 88.

—— 88.	Οὐϊντέλιος	Οὐϊτέλλιος
657. 46.	τῆς χώρας	ἐκ τῆς χώρας
—— 56.	τῷ ποταμῷ	ποταμῷ
658. 79.	τεῖχός τε	τεῖχός τε
—— 14.	Μέρδους	Μαίδους

L I B. LII

661. 9.	καὶ τοῦ Μαικήνου	καὶ μετὰ τοῦ Μαικήνου
662. 62.	τούτου δὴ	τούτου δὲ δὴ
663. 9.	παρὰ τῶν	ταῖς παρὰ τῶν
664. 35.	Deficit Codex, usque ad pag. 675. lin. 84.	
675. 93.	ἐκ τῶν	ἔκ τε τῶν
676. 71.	καὶ αὐτὸν μὲν	καὶ τὰ μὲν αὐτὸν
678. 98.	βουλευτὰς	συμβουλευτὰς
—— 7.	πολλάκις	πολλάκις τε
679. 44.	τῶν δυνάμεων	τῶν τε δυνάμεων
—— 72.	αὐτῶν	αὐτοῦ
—— 74.	συμβουλεύω. καὶ νὴ Δία καὶ ἐκεῖνα	συμβουλεύειν ἔχω. καὶ νὴ Δία καὶ ἐκεῖνα
680. 13.	ἂν οὖν	ἂν δ' οὖν
681. 35.	δυναίμεθα	δυνάμεθα
683. 36.	οὔτε	οὐδὲ
684. 86.	ἐσαγάγῃς	ἐσάγῃς
—— 90.	ἅπαντα	ἂν πάντα
—— 100.	βουλευτήριον	τὸ βουλευτήριον

685. 44. τὰ μέγιςα	καὶ μέγιςα
686. 19. προσετρέψαντο	προσετρέψαντο
688. 3. ἢ ἀργυρᾶς	ἢ καὶ ἀργυρᾶς
689. 35. καινὰ	καὶ καινὰ
—— 50. σὲ	σοὶ
691. 71. προελέξατο	ἐπελέξατο
—— 73. ὄνομα	ὄνομα τὸ
692. 76. κλήσεων	ἐπικλήσεων
—— 94. ταῦτά τε (καὶ) ὁ Καῖσαρ καὶ ὅσα	ταῦτά τε καὶ ὁ Καῖσαρ ὅσα
—— 3. τῷ πατρὶ	τῷ τε πατρὶ
—— 4. καὶ τοῖς ἐκγόνοις	τοῖς τε ἐκγόνοις
694. 51. Καρχηδόνα	τὴν Καρχηδόνα
—— 56. αὐτοῦ	deest
—— 62. διὰ τὴν	διὰ τὴν τοῦ

L I B. LIII.

Initium fit a Τότε μὲν ταῦτα ἐγένετο, ut in editionibus Roberti Stephani & Henrici Stephani.

696. 25. καὶ γυμνικὸς δὲ ποτε	ποτε δὲ καὶ γυμνικὸς
699. 65. σοφρονῆσαι	φρονῆσαι
—— 72. καὶ διδόντων	διδόντων
700. 77. Ἴοβαν	Ἰόβαν
—— 91. τοιγάρτοι	τὸ γάρ τοι
703. 31. τὴν διάνοιαν	τήν τε διάνοιαν

-- 44.

—	44.	οἱ βυλόμενοι	οἱ βυλευόμενοι
705.	20.	δὴ γὰρ	γὰρ δὴ
—	28.	ἄλλυς τῶν	ἄλλυς τοὺς ἐκ τῶν
706.	58.	ἕξ	πέντε
—	62.	ὅταν	ὅταν τε
—	71.	ὅγε νῦν	ὅ, τε νῦν
707.	97.	οἵ γε	οἵ τε
—	2.	καὶ	deest
—	4.	ἐκ τῶν	καὶ ἐκ τῶν
708.	24.	καὶ	καὶ τὰ
713.	64.	Λαπνικὰ	Λαπνὰ
714.	83.	κατὰ	κατά τε
715.	28.	ὅσα γε	ὅσα τε
716.	87.	μετ' ὀλίγων	τὸ μετ' ὀλίγων
717.	10.	ἔμελλεν	ἤμελλεν Sic semper
—	32.	διέτριψεν	ἐνδιέτριψεν
719.	91.	ὁ Ἐγνάτιος	Αἰγνάτος
720.	37.	διά τε τῷ πλήθει	διά τε τὸ τῷ πλήθει
—	58.	καὶ τοῦ	καὶ διὰ τοῦ
721.	88.	μᾶλλον	μάλιστα
722.	8.	τῷ	τῷ τε
723.	45.	οἱ δὲ Καντάβροὶ	οἱ δὲ δὴ Κάνταβροι Sic semper, nunquam Καντάβροὶ
724.	79.	σφέτερα αὐτῶν	σφέτερα
727.	70.	ὑπατεύσῃ	ὑπατεύῃ

LIB.

L I B. LIV

730. 32.	εὐθὺς	καὶ εὐθὺς
731. 62.	ἐπεδείκνυτο	ἀπεδείκνυτο
732. 85.	παῤῥησίᾳ	τῇ παρρησίᾳ
—— 95.	εὐθυνώμενον	εὐθυνούμενον
733. 31.	ὑπὸ δὲ	ὑπὸ δὲ δὴ
734. 51.	μέχρι	μὲν μέχρι
735. 87.	αὖθις ἐστασίασαν καὶ διηνεχθήσαν	αὖθις διηνέχθησαν
—— 93.	δὲ	δὲ δὴ
736. 31.	καὶ ἐν	καὶ τὰ ἐν
738. 75.	πότε	πότε γε
—— 80.	μικροτέρας	σμικροτέρας
—— 86. & 92.	Ἀρταβάζου .... Ἀρταβάζην	Ἀρτάζου .... Ἀρτάζην
739. 19.	τοῦ	τοῦ τε
—— 21.	τοῖς θεοῖς	τοῖν θεοῖν
740. 37.	ἀνέδειξε	ἀπέδειξε
—— 49.	προσεπέτρεψεν	ἐπέτρεψεν
—— 57.	καθέζεσθαι	καθίζεσθαι
742. 32.	ἔλαβεν	προσέλαβεν
743. 79.	αὖθις	αὖθις σφῶν
746. 26.	ἕκαστα	ὡς ἕκαστα
747. 52.	ἐπεὶ	ἐπειδὴ
749. 32.	Μάρκελλος	Μάρκος

——	33.	Ῥυμητάλκῃ	Ῥωμητάλκῃ
750.	48.	δὲ	ὢν
751.	4.	προσόρου	τῆς προσόρου
——	14.	ὃς πρὸς τοὺς ἀπαντήσαντάς οἱ αὐτῶν περὶ τὰ Τριδένπνα ὄρη συμβαλὼν	καὶ ὃς τοὺς προϋπαντήσαντάς οἱ αὐτῶν περὶ τὰ Τριδένπνα ὄρη
754.	94.	ὑπ᾽ Αὐγούστου	ὑπό τε τοῦ Αὐγούστου
——	95.	ᾠκοδομήθη	ἀνῳκοδομήθη
——	97.	παραθαλάσσιοι	παραθαλασσίδιοι
——	6.	ἦν	ἀληθῶς ἦν
——	7.	ἐποίει	ἐποιεῖτο
——	24.	αὐτοὶ	αὐτοί τι
755.	39.	καλούμενον ἀπ᾽ αὐτοῦ	ἀπ᾽ αὐτοῦ καλούμενον
757.	96.	ἐπάγειν	ἐσάγειν
——	15.	αὐτός τοῦ	αὐτός που αὐτῶν
758.	24.	καὶ ὅτι καὶ	ὅτι καὶ
——	33.	ἐδήμωσε	ἐδημοσίωσεν
——	35.	ἐπειδὴ	ἐπεὶ δὲ
759.	73.	ἐν τῷ	καὶ ἐν τῷ
760.	20.	οὖν	deest
——	26.	οὐ	deest
762.	94.	ξηροῦ	τοῦ ξηροῦ
763.	4.	προεχώρησε	προσεχώρησε
764.	44.	τοὺς	τούς τε

-- 62.

—— 62. *διώκων*	ἐπιδιώκων
765. 70. καὶ τῶν	καὶ τὴν τῶν
—— 78. Αὔγουστος	ὁ Αὔγουστος
767. 32. συνεκομίσθησαν … Λουγδουνίδι	ἀνεκομίσθησαν … Λουγδουνίδι

L I B. LV

768. 16. *in lemmate sexto* ἱερὰ	ἀγορὰ (2)
770. 1. τοῦ Κρισπίνου	Τίτου Κρισπίνου
—— 6. τόν τε σύνναον	τῶν τε συνναῶν Ut Cuperus coniiciebat Observat. Lib. IV. Cap. 3.
771. 19. ἐπείγῃ	ἐπείγῃ in textu, at in margine γρ. βαδίζεις
—— 37. Ῥώμην	τὴν Ῥώμην
774. 50. ἐπόιησε. ὅμως δ' ἂν ποτ' οὐκ ἠθέλησεν	ἐγένετο. τότε μὲν ἂν οὐκ ἠθέλησεν
775. 76. ὅπως	ὅπως ὡς
776. 99. τοῦτό τε	τοῦτό τε οὕτως
—— 100. κεκρατηκόσι	καὶ κεκρατηκόσι
—— 13. καὶ τὸν	καὶ τὸν μὲν
778. 82. ἐπιτάφιοι	οἱ ἐπιτάφιοι
—— 85. πρὸς τὸν	ἐς τὸν

779. 14. ἐφήβους ἐφήβους πως

780. 26. δὲ δὲ δή

Inde codex chartis duabus deficit, textus vero qui sequitur continuationem habet fragmenti insignis inediti de templo Marti ab Augusto in foro suo dedicato; ad quod lemma septimum *ὡς ὁ τοῦ Ἄρεως ναὸς ὁ ἐν αὐτῇ (ἀγορᾷ) καθιερώθη* initio libri positum spectat; de ludis atque spectaculis, tum Romæ, tum Neapoli actis, deque aliis ad annum V. C. 752 spectantibus: idem vero magna ex parte hiatum implet in editione conspicuum, ubi pauca quædam, eaque male contracta, exstant, Sic porro textus se habet (3):

ρει (f. Ἄρει)· ἑαυτὸν δὲ καὶ τοὺς ἐγγόνους, ὁσάκις ἂν ἐθελήσωσι, τούς τε ἐκ τῶν παίδων ἐξιόντας, καὶ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφομένους ἐκεῖσε πάντως ἀφικνεῖσθαι. καὶ τοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς ἐκδήμους στελλομένους ἐκεῖθεν ἀφορμᾶσθαι. τάς τε γνώμας τὰς περὶ τῶν νικητηρίων ἐκεῖ τὴν βουλὴν ποιεῖσθαι (4). *καὶ τοὺς πέμψαντας αὐτὰ τῷ Ἄρει τούτῳ καὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὸν στέφανον ἀνατιθέναι. καὶ ἐκείνους τε καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς τὰς ἐπινικίους τιμὰς λαμβάνοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ χαλκοῦς ἵστασθαι* (5). *ἄν τέ ποτε σημεῖα στρατιωτικὰ ἐς πολεμίους ἁλόντα ἀνακομισθῇ, ἐς τὸν ναὸν αὐτὰ τίθεσθαι* (6). *καὶ πανήγυρίν τινα πρὸς τοῖς ἀναβασμοῖς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀεὶ ειλαρχέντων* (7) *ποιεῖσθαι. ἧλόν τε αὐτῷ ὑπὸ τῶν τιμητευσάντων προσπήγνυσθαι* (8). *καὶ τήν τε παράσχεσιν τῶν ἵππων τῶν ἐς*

τὴν

τὴν ἱπποδρομίαν ἀγωνισμένων, καὶ τὴν τοῦ ναοῦ φυλακὴν καὶ βουλευταῖς ἐργολαβεῖν ἐξεῖναι (9), καθάπερ ἐπί τε τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου (10) ἐνενομοθέτητο. ἐπὶ μὲν τούτοις τὸ μέγαρον ἐκεῖνο ὁ Αὔγουστος ἐθείωσε, καί τοι τῷ τε Γαΐῳ καὶ τῷ Λουκίῳ πάντα καθάπαξ τὰ τοιαῦτα ἱερῶν ἐπιτρέψας, ὑπατικῇ τινι ἀρχῇ κατὰ τὸ παλαιὸν χρωμένοις (11). καὶ τήν γε ἱπποδρομίαν αὐτοὶ τότε διέθεσαν. τήν τε τροίαν (12) καλουμένην οἱ παῖδες οἱ πρῶτοι μετὰ τοῦ Ἀγρίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν (13) ἵππευσαν. καὶ λέοντες ἑξήκοντα καὶ διακόσιοι ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ἐσφάγησαν. ὁπλομαχία τε ἐν τοῖς Σέπτοις (14), καὶ ναυμαχία ἐν τῷ χωρίῳ ἐν ᾧ καὶ νῦν ἔτι σημεῖά τινα αὐτῆς δείκνυται (15), Περσῶν καὶ Ἀθηναίων ἐποιήθη· ταῦτα γὰρ τὰ ὀνόματα τοῖς ναυμαχοῦσιν ἐτέθη· καὶ ἐνίκων καὶ τότε οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ μετὰ τοῦτο ἔς τε τὸν Φλαμίνιον ἱππόδρομον ὕδωρ ἐσήχθη. καὶ ἐν αὐτῷ κορκόδειλοι ἓξ καὶ τριάκοντα κατεκόπησαν (16). οὐ μέν τοι καὶ διὰ πασῶν τῶν ἡμερῶν τούτων ὁ Αὔγουστος ὑπάτευσεν, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγων ἄρξας, ἄλλῳ τὸ ὄνομα τῆς ὑπατείας ἔδωκε (17).

Τῷ μὲν οὖν Ἄρει ταῦτ' ἐγένετο. αὐτῷ δὲ δὴ Αὐγούστῳ ἀγών τε ἱερὸς ἐν Νεαπόλει τῇ Καμπανίδι, λόγῳ μέν, ὅτι κακωθεῖσαν αὐτὴν καὶ ὑπὸ σεισμοῦ καὶ ὑπὸ πυρὸς ἀνέλαβεν, τὸ δ' ἀληθές, ἐπειδὴ τὰ τῶν Ἑλλήνων μόνοι τῶν προσχώρων τρόπον τινὰ ἐζήλουν, ἐψηφίσθη (18). καὶ ἡ ἐπονυμία ἡ τοῦ πατρὸς ἀκριβῶς ἐδόθη (19), πρότερον γὰρ ἄλλως ἄνευ ψηφίσματος ἐπεφημίζετο. καὶ μέν τοι καὶ

ἐπάρ-

ἐπάρχους τῶν δορυφόρων τότε πρῶτον Κύϊντόν τε Ὀστώριον Σκάπυλαν καὶ Πούπλιον Σάλουϊον Ἄπρον ἀπέδειξεν· ὅσπερ γάρ τοι αὐτοὺς καὶ ἐγὼ μόνους τῶν ἐπαρχόντων τινὸς, ἐπειδήπερ ἐκνενίκηκεν, ὀνομάζω (20). ἐποίησε μὲν οὖν καὶ ὁ Πυλάδης (21) ὁ ὀρχηστὴς πανήγυρίν τινα, οὐκ αὐτὸς χειρουργήσας, ἅτε ὑπεργήρως ὤν, ἀλλὰ τῇ τε σκευῇ τῇ ἀρχικῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν. ἐπόιησε δὲ καὶ Κύϊντος Κρισπῖνος στρατηγός· λέγω δὲ οὐ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἄνδρες τε ἱππεῖς τε καὶ γυναῖκες οὐκ ἀφανεῖς ἐς τὴν ὀρχήστραν ἐπ' αὐτοῦ ἐσήχθησαν (22). ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ὁ Αὔγουστος ἐπέθετο. τὴν δὲ δὴ Ἰουλίαν τὴν θυγατέρα &c. ut pag. 781. lin. *66*. editionis.

Procedit in codice textus usque ad pag. 782. lin. 83. editionis, absque ulla lectionis varietate; nisi quod pag. 781. lin. *69*. pro ὀψὲ δή ποτε est ὀψέ ποτε.

Deinde, chartis duabus deficientibus, fragmenti alius eximii continuatio sequitur de rebus præsertim a L. Domitio Ænobarbo cum Hermunduris, in Marcomannia, & cum Cheruscis ad Rhenum gestis, de Armeniorum imperii mutationibus, de Caii & Lucii filiorum Augusti adoptivorum interitu, aliisque ad annos V. C. 754. & 755. spectantibus: cujus equidem fragmenti loco hiatus in editione patet, paucis quibusdam ex epitome insertis, nonnullisque e Zonara, qui syllabatim a Dione sumpserat, adscriptis. En totum quod in codice superest (23):

ἐτέ-

..... ἑτέρους ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπιστρατεύσαντας σφίσιν ἀπεώσατο· οὐ πρότερόν τε ἐνέδοσαν, πρὶν χιλίαρχόν τινα ἐκ τοῦ δορυφορικοῦ ἐπ' αὐτοὺς πεμφθῆναι. καὶ ἐκεῖνος δὲ ἐν χρόνῳ τὰς καταδρομὰς αὐτῶν ἐπέσχεν, ὥστε ἐπὶ πολὺ μηδένα βουλευτὴν τῶν ταύτῃ πόλεων ἄρξαι.

Ταῦτά τε οὖν ἅμα καὶ τὰ τῶν Κελτῶν ἐκαινώθη. ὁ γὰρ Δομίτιος (24) πρότερον μὲν ἕως ἔτι τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ χωρίων ἦρχε, τούς τε Ἑρμουνδούρους ἐκ τῆς οἰκείας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξαναστάντας, καὶ κατὰ ζήτησιν ἑτέρας γῆς πλανωμένους ὑπολαβὼν, ἐν μέρει τῆς Μαρκομαννίδος κατῴκισε· καὶ τὸν Ἀλβίαν, μηδενός οἱ ἐναντιουμένου, διαβὰς, φιλίαν τε τοῖς ἐκείνῃ βαρβάροις συνέθετο· καὶ βωμὸν ἐπ' αὐτοῦ τῷ Αὐγούστῳ ἱδρύσατο. τότε δὲ πρός τε τὸν Ῥῆνον μετελθὼν, καὶ ἐκπεσόντας τινὰς Χερούσκων καταγαγεῖν δι' ἑτέρων ἐθελήσας ἐδυστύχησε, καὶ καταφρονῆσαι σφῶν καὶ τοὺς ἄλλους βαρβάρους ἐποίησεν.

Οὐ μέν τοι καὶ πλέον τι τῷ ἔτει ἐκείνῳ ὑπ' αὐτοῦ ἐπράχθη· διὰ γὰρ τὸν Παρθικὸν πόλεμον ὑπόγυον ὄντα, οὐδεμία αὐτῶν ἐπιστροφὴ τότε ἐγένετο. οὐ μὴν οὐδὲ τοῖς Πάρθοις ἐπολεμήθη. ὁ γὰρ Φρατάκης (25) τὸν Γάϊον ἔν τε τῇ Συρίᾳ ὄντα καὶ ὑπατεύοντα (26) ἀκούσας, καὶ πρὸς ἔτι καὶ τὰ οἰκεῖα μηδὲ πρότερον εὐνοϊκῶς οἱ ἔχοντα ὑποτοπήσας, προκατηλλάγη ἐπὶ τῷ αὐτός τε τῆς Ἀρμενίας ἀποστῆναι, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ πέραν θαλάσσης εἶναι. οἵ γε μὴν Ἀρμένιοι, καί περ τοῦ Τιγράνου ἐκ πολέμου τινὸς βαρβαρικοῦ φθαρέντος, καὶ τῆς Ἐρατοῦς τὴν ἀρχὴν ἀφείσης, ὅμως ἐπειδὴ Ἀριοβαρζάνει τινὶ Μήδῳ, ὅς πο-

τε μετὰ τῦ Τιριδάτε (27) πρὸς τὰς Ῥωμαίες ἀφῖκτο, παρεδίδοντο, ἐπολέμησαν σφίσι τῷ ἑτέρῳ ἔτει (28), ἐν ᾧ Πόπλιός τε Οὐϊνίκιος καὶ Πόπλιος Οὐάρος ὑπάτευσαν. καὶ ἄλλο μὲν ὀδὲν ἔδρασαν.

Ἄδδων δέ τις τὰ Ἀρτάγειρα κατέχων ὑπηγάγετο τὸν Γάϊον ὑπὸ τὸ τεῖχος, ὡς καὶ τῶν τῦ Πάρθε τι ἀπορρήτων αὐτῷ φράσων, καὶ ἔτρωσεν αὐτὸν· κἀκ τέτε πολιορκηθεὶς, ἐπὶ πλεῖστον ἀντέσχεν. ἁλόντος δ' ὖν ποτε αὐτῦ, τότε ὄνομα τὸ τῦ αὐτοκράτορος ὀκ ὁ Αὔγυστος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ Γάϊος ἐπέθετο (29). καὶ τὴν Ἀρμενίαν τότε μὲν ὁ Ἀριοβαρζάνης, ἀποθανόντος δὲ αὐτῦ ὀ πολλῷ ὕστερον, Ἀρτάβαζος ὁ υἱὸς παρά τε τῦ Αὐγύστε καὶ παρὰ τῆς βυλῆς ἔλαβεν (30). ὁ δ' ὖν Γάϊος ἐκ τῦ τραύματος ἠῤῥώστησε, καὶ ἐπειδὴ μηδ' ἄλλως ὑγιεινὸς ἦν, ὑφ' ἅπερ καὶ τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο, πολλῷ μᾶλλον ἀπημβλύνθη, καὶ τέλος ἰδιωτεύειν τε ἠξίε, καὶ ἐν τῇ Συρίᾳ πυ καταμεῖναι ἤθελεν· ὥστε τὸν Αὔγυστον περιαλγήσαντα τῇ τε γερυσίᾳ τὸ βύλημα αὐτῦ κοινῶσαι, καὶ ἐκεῖνον ἐς γῦν τὴν Ἰταλίαν ἐλθόντα, πράττειν ὅ, τι βύλοιτο προτρέψασθαι. πάντ' ὖν εὐθὺς τὰ τῆς ἀρχῆς ἀφεὶς, ἐς Λυκίαν ἐν ὁλκάδι παρέπλευσε, κἀνταῦθα ἐν Λιμύροις μετήλλαξε (31). πρὶν δὲ ἢ τελευτῆσαι αὐτὸν, ὁ Λύκιος ἐν Μασσαλίᾳ προαπέσβη (32)· πολλαχῇ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ἄλλα τε ἄλλῃ πεμπόμενος ἠσκεῖτο, καὶ τάς γε τῦ Γαΐυ ἐπιστολὰς αὐτὸς ἐν τῇ βυλῇ, ὁσάκις ἂν παρείη, ἀνεγίνωσκεν. ἀπέθανε δὲ ἐξαίφνης νοσήσας. ὥστε ἐπ' ἀμφοτέροις σφίσι τὴν Λιυίαν, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἐν τῷ χρόνῳ τύτῳ ὁ Τιβέριος

ἐς τὴν Ῥώμην ἐκ τῆς Ῥόδου ἀφίκετο, ὑποπτευθῆναι (35).

Αὐτός τε γὰρ ἐμπειρότατος &c. ut p. 783. l. 28. editionis. Ab eo loco textus in codice sequitur usque ad lineam 37 paginæ eiusdem; ea tamen cum differentia, ut lin. 31 pro καὶ ἐκείνοις, in codice sit καὶ τὰ ἐκείνοις; a linea autem 33 usque ad lineam 37, pro textu, quem in editione contractum esse nemo sensit, integer in codice hisce verbis servatus fuerit: ἀπὸ τοῦ τείχους, ἐπειδὴ μόνος αὐτῷ πάνθ' ὅσα ἐνενόει συνῄδει, ὥσειν, οὐκέτ' αὐτὸ ἐποίησε, σκυθρωπάσαντα αὐτὸν ἰδὼν, οὔτι γε καὶ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἐπερωτηθεὶς διὰ τί συννένοφε; κίνδυνόν τινα ὑποπτεύειν οἱ γενήσεσθαι ἔφη. θαυμάσας γὰρ ὅτι καὶ τὴν μέλλησιν τῆς ἐπιβουλῆς .....

Deficiunt hoc loco chartæ codicis duæ, neque textus redit, nisi cum verbis Τιβέριον καὶ ἐποιήσατο, quæ in editione p. 785. l. 75. sunt.

785. 8. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ	ἐν τε τῇ Ἰταλίᾳ
786. 2. μυριάδας τοῦτο	αὐτὸ μυριάδας
787. 31. καὶ	deest
788. 11. τὸ τήμερον	τὸ μέρος
789. 26. ἀνιᾶσθαι	καὶ ἀνιᾶσθαι
790. 93. ὡς νῦν γε πολλοὺς μὲν φθόνῳ	Pro his lacuna in codice est.
—— 95. δ' εὐγενείας δόξῃ	ἀρετῆς τινος φθόνῳ
—— 98. ἀόπλου	ἀνόπλου
791. 23. ὡς	deest

792.

792. 87. τοιȣ̃τον	τοιȣ̃τον ȣ̓δὲν
793. 38. ἱερᾶσθαι	ἱερῶσθαι
—— 40. σφῶν, ἐγένετο	σφῶν, ὅσοι τε ἵππευον, ἐγένετο
797. 96. Φλαȣΐειον τὸ ἐν Συρίᾳ. Δομιτιανὸς	Φλαȣΐειον τὸ ἐν Μυσίᾳ τῇ ἄνω· τὸ δὲ ἑκκαιδέκατον τὸ Φλαȣΐειον τὸ ἐν Συρίᾳ. Δομιτιανὸς
—— 99. τὸ (δὲ)	τὸ, τε
—— 16. τȣ́τοις	τȣ́τȣς
798. 35. τισὶ	τρισὶ
—— 40. αἱρȣ̃νται	καὶ αἱρȣ̃νται
—— 46. ἐπιδιδόντων	ἐπιδιδόντων τι
800. 7. καὶ ἐν αὐταῖς κ. τ. λ.	Desunt quæ in parenthesi
—— 21. μέσης	μεσȣ́σης
801. 27. ἐπειδὴ κ. τ. λ.	Desunt quæ in parenthesi
—— 60. ἀπ' αὐτȣ̃	ἀπ' αὐτῶν
802. 80. αὐτὸς	αὐτός τε
803. 17. τȣ̃	τȣ̃ τε
—— 20. Σισκίᾳ	Σεισκίᾳ
805. 89. Φȣρὶȣ	Φρȣρίȣ

—— 96. ὡς ἀντεῖχον. Inde aliter ab editione textus immediate sic procedit: Καὶ Σκενόβαρδός (34) τέ τις προσποιησάμενος μεταςήσεσθαι, καὶ πέμψας κατ' αὐτὸ τὸ·

τοῦτο πρὸς Μάνιον Ἔννιον φρούραρχον Σισκίας, ὡς ἑτοιμος μὲν ὢν αὐτομολῆσαι, δεδιὼς δὲ μὴ προπάθῃ .... Chartæ quatuor hic desunt, in quibus Dionis textum multo fusiorem, quam editio exhibeat, fuisse, omnino patet: lacunæ tamen suspicio nulla apud editores fuit. Quod ad eam implendam in codice superest hoc omnino est ..... *μέν τοι καὶ ἐν τοῖς πρώτοις, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ὑστάτοις ἀπεφαίνετο, ὅπως ἰδιοβουλεῖν ἅπασιν ἐξείη, καὶ μηδεὶς αὐτῶν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ὡς καὶ ἀνάγκην τινὰ συμφρονῆσαι οἱ ἔχων ἐξίσταται, τοῖς ἄρχουσι πολλάκις συνεδίκαζε. καὶ ὁσάκις γε οἱ παρεδρεύοντες σφίσιν ἐδιχογνωμόνουν, καὶ ἡ ἐκείνου ψῆφος ἀπὸ τῆς ἴσης ταῖς τῶν ἄλλων ἠριθμεῖτο, τότε δὲ τῇ μὲν γερουσίᾳ καὶ ἄνευ ἑαυτοῦ* &c. ut pag. 806. l. 17.

807. 48.	*διεγένοντο*	*διεγένετο*

L I B. LVI.

809. 44.	*οὕτω*	*οὕτω καὶ*
810. 66.	*κληρονόμον τοῦ βίου καὶ τοῦ γένους οἰκεῖον ἐξ ἑαυτοῦ γεγονότα καταλιπεῖν*	*κληρονόμον οἰκεῖον ἐξ ἑαυτοῦ γεγονότα καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς οὐσίας καταλιπεῖν*
—— 81.	*καταστῆσαι*	*ἀντικαταστῆσαι*
—— 82.	*ὀνομάζεσθε*	*ὀνομαζοίσθε*
—— 85.	*τούτοις οἷς τέθηκα*	*τούτοις τε οἷς ἔθηκα*

— 89.

—— 89. καταβήσομαι	μεταβήσομαι
811. 4. μὴ εἰδέναι	μηδὲ εἰδέναι
—— 19. πράξωσι πάντες	πάντες πράξωσι
—— 45. καταλύοντες, ὑ πείθεσθε τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ	καταλύετε, μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, καὶ
—— 47. καὶ τὴν	αὐτὴν καὶ τὴν
812. 74. καὶ καίοντες	καὶ καίοντες, καὶ τέμνοντες Sic Reiskius putabat Animadv. T. I. p. 122. Leoniceni quoque versio Italica idem affert.
—— 76. δὲ ὥστε	δὲ ὅτι ὥστε
—— 83. πάντας	πάντας τὰ
813. 37. Ῥωμαῖοι τὰς Κοΐντυς	Ῥωμαῖοι τὰς προγόνυς ἐκείνυς, τὰς Μάρκυς, τὰς Φαβίυς, τὰς Κοΐντυς Sic & versio Leoniceni Italica.
814. 92. Καὶ	deest.

815. 9. ἐπράχθη. Sequitur immediate codex Γερμανικὸς δὲ ἐν τύτῳ ἄλλα τε χωρία Δελματικὰ εἷλε, καὶ Σπλαῦνον (35), καί περ τῇ τε φύσει ἰσχυρὸν ὄν, καὶ τοῖς τείχεσιν εὐπεφραγμένον, τύς τε ἀμυνομένυς παμπλη-

θεὶς ἔχον. ἐκῦν ὅτε μηχαναῖς, ὅτε προσβολαῖς ἐδυνήθη τι ἐξεργάσασθαι, ἀλλ' ἐκ τοιᾶς δε αὐτῷ συντυχίας ἔλαβε. Πεσίων ἱππεὺς Κελτὸς, λίθον ἐς τὸ τεῖχος ἀφεὶς, ὅτω τὴν ἔπαλξιν διέσεισεν, ὥστε αὐτήν τε αὐτίκα πεσεῖν, καὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἐπικεκλιμένον οἱ συγκατασπᾶσαι. γενομένε δὲ τούτε, ἐκπλαγέντες οἱ ἄλλοι καὶ φοβηθέντες, τό, τε τεῖχος ἐκεῖνο ἐξέλιπον, καὶ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέδραμον, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ ταύτην καὶ ἑαυτοὺς παρέδοσαν. ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ῥαῖπνον ἐλθόντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐχ ὁμοίως ἀπήλλαξαν. οἱ γὰρ ἐναντίοι &c. ut p. 815. l. 12. Hic porro textus respondet fragmento Τε δὲ Γερμανικε ...... παρέδοσαν. : quod in editione est a lin. *96.* pag. 805. ad lin. *6.* pag. 806; contractum tamen atque loco suo emotum, nemo licet id animadverterit.

815.	19. αὐτοβοεὶ	αὐτοβοὶ
816.	56. ἐπόνησε	δεινῶς ἐπόνησε
——	58. ἐπετετείχιστο	ἐτετείχιστο
——	67. πράξοι	πράξῃ
——	78. ἀνθεστηκυίας	ἀντικαθεστηκυίας
817.	8. ἔτι μᾶλλον	ἔτι καὶ μᾶλλον
——	12. τῶν ἄκρων	τῆς τῶν ἄκρων
——	40. ἐτράπετο	ἐπετράπετο
818.	56. ἐς τὸ πῦρ	ἐς πῦρ
——	64. μετ' αὐτῶ	σὺν αὐτῷ
——	67. προαχθεὶς	προσαχθεὶς
——	70. πάλιν δὲ	καὶ τέλος

— 72.

——	72. τοῦτ' ἔφη ὅπερ καὶ πρότερον, ὅτι	ἔφη, ὅτι
——	75. αὖθις	deest
819.	90. Τιβερίου	τοῦ Τιβερίου
——	94. Ἄρπη δὲ	Ἄρπη τε
——	1. ᾠκίζοντο	συνῳκίζοντο
——	11. μετὰ τὴν τῶν Σύρων ἀρχὴν	desunt
——	17. ἔπρασσεν	ἐξέπρασσεν
——	25. πόῤῥω του	πόῤῥω
820.	50. προεπέτρεψάν τε γὰρ	προέπεμψάν τε γὰρ αὐτὸν
——	66. ὡς καὶ	ὡς

821. 25. πᾶς καὶ ἀνὴρ καὶ ἵππος Addit codex καὶ τά τε ..... Deinde, charta una deficiente, sequitur τὸ μὲν πρῶτον τό, τε δεύτερον σφῶν φυλακτήριον παρῆλθον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῷ τρίτῳ ἐγένοντο, ἐφωράθησαν. τῶν τε γυναικῶν καὶ τῶν παίδων συνεχῶς τοὺς ἐν τῇ ἡλικίᾳ, διά τε τὸν κάματον, καὶ διὰ τὸν φόβον, τό, τε σκότος, καὶ τὸ ψύχος ἀνακαλούντων. Hæc nimirum Dionis fragmentum ineditum conficiunt a Zonara lectum, & iisdem ex parte verbis in suam Historiam translatum; quemadmodum eius locus a Reimaro allatus p. 821. §. 67. ostendit.

Sequitur immediate in codice Κἂν πάντες ἀπόλωνται &c. ut p. 821. l. 25. ac, deficientibus verbis νὺξ γὰρ ἐγένετο &c. quæ p. 822. l. 30. in parenthesi sunt,

   sunt,

sunt, procedit textus usque ad διακενῆς ἐγένετο p. 823. l. 89.

Fragmentum aliud ineditum deinde incipit Τούτων τε οὖν ἕνεκα, καὶ ὅτι καὶ ..... Charta una hic deest, reditque textus hisce verbis μετὰ τὴν στρατηγίαν ἔχων. τῷ δὲ δευτέρῳ τά τε ἄλλα προειρημένα ἐγένετο. καὶ τὸ Ὁμονόειον &c. ut p. 823. l. 90. cum variis, quas subiicio, lectionibus procedens

823.	92. ἀδελφοῦ	ἀδελφοῦ αὐτοῦ
824.	6. ἀντεποίησαν	ἀντεποιήσαντο
——	18. μήτε τῆς	μήτε ἐν τῷ τῆς
825.	34. αὐτοῦ	αὐτὴν
——	37. καὶ γὰρ κ. τ. λ.	desunt quæ in parenthesi
826.	89. ἱππέων	ἱπποτρόφων
——	7. καθ' ἕκτον μῆνα	καθ' ἔκμηνον
827.	15. ταῦτ' ἂν	τοῦτ' ἂν
——	33. δώσουσιν	δώσωσιν

—— 34. ἰδιωτῶν, καὶ ..... Codex hic abrumpitur, charta una deficiente, ac textum resumit p. 828. l. 55. τό, τε συνέδριον &c. cumque producit cum hac lectionis varietate

828.	66. τοῦ τε	τό, τε τοῦ
——	69. ὕστερον	ὕστερον χρόνῳ
——	71. τοῦ Αὐγούστου	τὸ τοῦ Αὐγούστου
830.	20. τῷ Τιβερίῳ	τῷ τε Τιβερίῳ ....
	... τοῦ νεκροῦ	... τοῦ τε νεκροῦ

— 22.

—— 22. καὶ μετὰ τοῦτο   καί τοι τὰς .....

Post hæc verba charta una in codice deest, neque continuat textus, nisi a p. 833. l. 81. verbis ἕτερα δὲ ἐκ τοῦ βουλευτηρίου &c. Reliqua ad libri finem sequuntur cum variis hisce lectionibus.

835. 82. αὖθις	αὖθις καὶ
836. 15. ἐκ τῆς παρατάξεως	ἐκ τῶν παρατάξεων.
—— 21. τοῦ βίου	deest
—— 28. ἄλλῳ	ἄλλῳ ἐνὶ
837. 88. ἰδίας	ἰδίας οἰκίας
838. 32. ὧν	ὧν ἂν
840. 97. ἥρωα	καὶ ἥρωα
—— 23. πολλὰς ἡμέρας	πολλαῖς ἡμέραις
841. 53. ἐπένθουν	ἐπόθουν
842. 93. θάνατον	θάνατον αὐτοῦ
843. 30. ἀεὶ	τῶν ἀεὶ Ut Reiskio placebat Animadv. I. 126.
844. 33. ὑπὸ τοῦ	ὑπό τε τοῦ

L I B. LVII.

846. 10. ἐχαλέπαινέ τε	καὶ ἐχαλέπαινεν
—— 17. μόνα ταῦτα ἔχειν ἐδόκει ἀφύλακτος	μόνα ταῦτ' εἶχεν, εὐφύλακτος
847. 59. ὅτι καὶ	καὶ ὅτι
848. 86. ἀπεσφάγη	ἐπικατεσφάγη

— 99.

—— 99.	ἰδιοτεύσων	ἰδιοτεύων
—— 100.	ὑπεκρίνετο	προσεποιεῖτο
—— 9.	φθάσαντές τινες	φθάσαντές τι
849. 24.	ἀποθανεῖν	ἀποθανεῖν αὐτὸν
850. 52.	ἑκάστων	ἑκάστων τείχη
—— 67.	ἐπεσπάσατο	ἐσπάσατο
—— 84.	τὰ ἑαυτοῦ	πάντα τὰ ἑαυτοῦ
851. 94.	τῆς Αὐγούστου	τῆς τοῦ Αὐγούστου
—— 7.	ἂν	δ' ἂν
—— 26.	ὥσπερ	ὥσπερ καὶ
853. 99.	οὔτε	μήτε
857. 36.	τούτους. ἐκείνη δὲ τὰς γυναῖκας	τούτοις. ἐκείνη δὲ ταῖς γυναιξὶ
858. 68.	οὐδὲ ἐζημίωσεν	οὐδὲ ἐζημίωσεν οὐδένα
—— 76.	ἐς ὅσον	ἐφ' ὅσον
860. 28.	ἐξετέλεσε	διετέλεσε
863. 25.	ἐξέθετο	ἐξέθηκε
—— 30.	τοῦτ'	τὸ ὄνομα τοῦτ'
—— 32.	Μάρκελλος	Πόρκελλος
—— 41.	ἐλθόντα	ἀπελθόντα
864. 72.	ἐπετήδευσεν ἀπὸ	Inde omnia desunt, usque ad libri finem.

L I B. LVIII.

Desunt omnia ab initio libri ad ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ p. 881. l. 48. ubi textus redit, cum lacuna eadem quæ in editione p. 881. l. 54. est, absque ullo defectus indicio, atque ad libri finem procedit, cum variis hisce lectionibus

881. 56. τὴν Τιβερίου διάνοιαν	τὴν τοῦ Τιβερίου διάνοιαν
882. 93. ὥσπερ	ὅνπερ Quod Reiskius malebat
— 7. τήν γε	τήν τε
— 14. Μεμμίῳ	Μεμμίῳ τε
— 15. Γραικίνῳ	Γρακίνῳ
883. 52. αὐτὰ	αὐτοὶ αὐτὰ
— 63. ὡς	ὅπως
884. 82. κἂν πάνυ	κἂν πάνυ καὶ
— 93. πρότερον ἥξειν	πρότερον πολλῶν ἥξειν
— 98. ὅν τε προσεκύνουν, καὶ ὡς θεῷ	ὃν προσεκύνουν, ὥστε ὡς θεῷ
885. 17. ἀπολέσθαι	διολέσθαι
886. 46. Τιβέριον	τὸν Τιβέριον
887. 5. οἵ τινες	οἵ τε
— 13. αὐτό γε	αὐτό τε
— 25. καὶ γὰρ κ. τ. λ.	desunt quæ in parenthesi
888. 40. γοῦν	οὖν

— 58.

——	58. γενέσθαι	γίγνεσθαι
——	79. ἐκρίνοντο, ἀλλὰ καὶ	ἐκρίνοντο, ἢ καὶ οἱ καταμαρτυρήσαντες κατεμαρτυροῦντο, ἀλλὰ καὶ
889.	9. ἐγκλίμασι	ἀθεμίτοις ἐγκλίμασι
890.	26. ὅ	ὅ, τι
——	35. λόγῳ	τῷ λόγῳ
——	54. ἐσιόντων	συνιόντων
891.	62. ὅτι καὶ αὐτὸς φαλακρὸς ἦν	ὅτι τοιοῦτος ἦν
——	78. 80. πολυπραγμονοῦσι ... ποιουμένοις	πολυπραγμονοῦντας ... ποιουμένους
892.	6. καὶ	deest
——	20. ἐπὶ	καὶ ἐπὶ
893.	42. Οὐϊουίλιος	Οὐϊβούλιος
894.	77. αἰτίαν	αἰτίαν τε
——	79. δὲ ..... τῆς	δὲ δὴ ..... τῷ τῆς
——	86. γῆς	τῆς γῆς
895.	93. πρώτοις	πρῶτον
——	22. ἀπώλετο	ἐξώλετο
896.	36. τὴν δεκετηρίδα ὠνόμαζον	τὴν δεκετηρίδα τὴν δευτέραν ἑώρτασαν. οὔπω γὰρ αὐτὴν, ἀλλ᾽ οὐκ εἰκοσετηρίδα ὠνόμαζον
——	42. ἐκ τῶν	ἔκ τε τῶν
——	48. οἱ δὲ	οἱ δὲ καὶ
——	52. ἐθελοντὴς	ἐθελοντῇ

897. 64. οὐ μὴν	οὐ μὴν ἀλλὰ
—— 74. κατέσχε	συνέλαβέ τε
899. 38. τεθνήξοιτο	τεθνήσοι
—— 54. οἱ μὲν	οἱ μὲν καὶ
900. 60. δὴ τὴν	δὴ διὰ τὴν τοῦ
—— 62. διαίτης	διαίτης τε
—— 79. κακίας	καὶ κακίας
—— 80. δὴ	deest.

L I B. LIX

901. 1. περὶ μὲν	περὶ μὲν οὖν
—— 2. τοῦ	ὁ τοῦ
902. 26. γὰρ	γὰρ αὐτῷ
—— 40. τοσαῦται	τοσαῦται
904. 94. φέρεσθαι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων ὁμοίως, ἔνειμε	φέροντας καὶ ὑπὲρ ἐκείνων ὁμοίως, γίγνεσθαι ἔνειμε
—— 96. καὶ τῶν	καὶ τὰ τῶν
905. 25. αὐτῷ	αὐτοῖς
906. 64. τὰ Τιβερίου	τὰ τοῦ Τιβερίου
—— 76. ἐς τὴν	τὰ ἐς τὴν
—— 82. ἀντεσπέδαζεν	ἀντεστασίαζεν
—— 92. ἐκείνῳ	deest
907. 10. ἐπειδὴ	ἐπειδὴ καὶ
908. 47. δώδεκα	δέκα
909. 74. Διεμβιτωρίῳ	Διεμβετωρίῳ

—81.

— 81.	ἐγγραφέντα	ἐσγραφέντα
910. 2.	ἀντὶ	ἀντὶ γὰρ
911. 32.	ἀφῆκεν	ἐφῆκεν
— 39.	οὐδενὶ	οὐδὲ νῦν Quod & Reiskius coniiciebat
— 48.	πολλὰ ἀπομαντευσάμενος καὶ δεινὰ	πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπομαντευσάμενος
— 53.	ἐν ᾧ	ᾧ
912. 56.	συγγενέσι	γενέσι
— 62.	τὰ	deest
— 77.	ἐν παρατάξει καθάπερ	ὥσπερ ἐν παρατάξει
913. 9.	ἔς τε ἑκούσιον	ἔς τε ἑκουσίου
914. 49.	ἑαυτῷ	καὶ ἑαυτῷ
915. 64.	οὖν	δ' οὖν.
916. 16.	καὶ πότε μὲν ἔτι νυκτὸς, ἀποκναιόμενοι	καὶ πότε μὲν ἔτι νυκτὸς, πότε δὲ καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐς τὰ θέατρα εἰσιόντος, ἀποκναιόμενοι
— 24.	ἀπειλῶν εἶπε	ἅμα ἀπειλῶν ἔφη
917. 40.	Nihil affert codex ad lacunam editionis hoc loco explendam	
— 43.	προσεπεξεῦρε	ἐπεξεῦρε
— 46.	ἄκοντας	ἄκοντάς τινας
918. 67.	τῷ πρασίνῳ	τοῦ πρασίνου
— 72.	αὐτοῦ	deest

—	97.	κατασκευὰς	ἐπισκευὰς
—	1.	αἰτίαν	αἰτίαν τε
—	12.	ἐκαρποῦτο	ἐξεκαρποῦτο
919.	15.	κατηγοροῦσιν	κακηγοροῦσιν
—	18.	ἐπῄνεσεν, ὡς	ἐπῄνεσε· πολλὰ δὲ καὶ τῆς γερουσίας, τοῦ τε δήμου κατηγόρησεν, ὡς
—	49.	οὐδὲν λήψῃ, λόγῳ δὲ	οὐδὲ νομίσει, λόγῳ δὲ δὴ
—	52.	ὅσον	ἐφ' ὅσον
—	54.	ταῦτα	ταῦτά τ'
920.	61.	ἐπεποίηντο, καὶ	ἐπεποίηντο ἀναμιμνησκόμενοι, καὶ
921.	12.	ἀνθηραῖς	ἀνθιναῖς
—	17.	πλοίων τοῦ	πλοίων
—	32.	δὲ	δὲ δὴ
922.	62.	δὲ	δέ δὴ
—	85.	θάρσει	θάῤῥει
923.	86.	τούτων αἴτιος	αἴτιος
—	89.	ὑπατεύει	ὑπατεύοι
—	99.	οὐδὲ ἀπελογήσατο	οὐδὲ ἀπελογήσατο οὐδὲν
—	5.	ἐς τὴν	ἔς τε τὴν
—	24.	φθόη	φθόης
—	44.	ἅτε δὴ ἐκείνων ἀγροτέρων τε	ἅτε δὲ ἐκείνων τε ἀγροτέρων
925.	74.	πολεμίους	τοὺς πολεμίους
—	88.	κατορθοῦσι	τοῖς κατορθοῦσι
—	91.	ἐν πάσῃ	ἐπὶ πάσῃ

926. 45. Λιουίᾳ — Ἰουλίᾳ
927. 71. πάντα — πάντα τε
—— 86. διὰ τοῦθ' — διὰ ταῦθ'
929. 44. τρίτῃ — τῇ τρίτῃ
—— 51. γενεθλίοις — γενεσίοις
—— 53. ὀρχήστρας — ὀρχήστρας ἄνδρες
—— 62. Ἰόβου — Ἰούβα
—— 62. ἀπέκτεινε. καὶ ..... Ab his verbis textus in codice denuo abrumpitur, neque libri LIX quidquam superest

---

L I B. LX

Huius libri fragmenta tria tantummodo insunt, chartis multis inter ea deficientibus: sunt vero a pag. 939. lin. 32. edit. ad pag. 955. lin. 25. a pag. 957. lin. 100. ad pag. 959. lin. 69. a pag. 963. lin. 16. ad pag. 965. lin. 93. cum hac lectionis varietate

939. 32. καὶ — ἀεὶ καὶ
940. 49. καὶ — ἅμα καὶ
—— 54. Λιουίᾳ — τῇ Λιουίᾳ
—— 69. αὐτῇ τῇ — τῇ αὐτῇ
941. 74. τῶν δεόντων ἔπραττεν, ὁπότε ἔξω τε — δεόντως ἔπραττεν, ὁσάκις ἔξω τε
—— 100. λαβὼν — αὐτὸν λαβὼν
942. 18. μέν τοι — μέν τοι τι
—— 48. ἀλλὰ καὶ τοῖς — τοῖς τε

943.

943. 55. οὐδέτερος	οὐδετέροις
—— 64. ἄγαλμά τέ τι	ἄγαλμά τέ τι αὐτῆς
—— 76. ἔπαυσε	ἔπαυε
—— 80. τῇ γε	τῇ τε
—— 84. δεῖ	χρὴ
—— 87. ἑαυτοῦ	τῆς ἑαυτοῦ
944. 14. δὲ	δὲ δὴ
945. 37. νόμῳ βίῳ	βίῳ
946. 68. δώδεκα	δωδεκάκις Quod Reimarus malebat
947. 6. ὅτι	ὅτι τι
948. 23. τοὺς	πρὸς τοὺς
—— 24. συσκευασόμενος	συσκευασάμενος
—— 36. αὐτὸ δίφος	τὸ δίφος
—— 50. ὤρκησε	ὤρκωσε
949. 81. ταῦτ' ἂν	τότ' ἂν
—— 82. παρασκευάσαι	κατασκευάσαι
950. 22. δημοσίᾳ δούλῳ αὐτοῦ ὄντος	δούλῳ αὐτοῦ δημοσίᾳ ὄντος
—— 34. ὑπακοῦσαι	ἐπακοῦσαι
951. 43. υἱοῦ	υἱέως
—— 46. τὴν	τήν γε
—— 66. οὐκ ἠξίου	ἠξίου
—— 78. τούτων	τούτου
952. 100. τὸ ὄναρ	deest
—— 12. πολιτικὴν	deest
—— 20. καὶ μεταστάσεις	καὶ στάσεις

953. 29.	ὀνομασθῆναι ..... ἐπιβουλεύοντας	ἐπονομασθῆναι ..... ἐπιβουλεύσαντας
—— 48.	ἐῤῥιπτοῦντο	ἐῤῥιπτεῖτο
—— 55.	τῶν ἐπάρχων τε καὶ τῶν	τῶν ἐπάρχων τῶν τε —
954. 74.	ἑαυτὴν	ἑαυτήν τε
—— 81.	ὅτι	τὸ ὅτι
—— 82.	ἀπαμύνεσθαι	ἀμύνεσθαι
—— 86.	ταῦτα	ταῦτά τε
955. 97.	ὑπ' αὐτοῦ	ἐπ' αὐτοῦ
—— 11.	ἀναξίους	καὶ ἀναξίους
—— 19.	ὑάλινα	ὑάλια
—— 24.	ἀναγκαῖον	ἀναγκαῖον ὂν
958. 34.	ἐποιεῖτο	ἐποιήσατο
—— 35.	μετεπέμπετο	μετεπέμψατο
—— 39.	τῷ Οὐϊτελλίῳ	τῷ Οὐϊτελλίῳ τῷ Λουκίῳ Ut p. 965. l. 15. ed.
959. 64.	ἀψῖδα τροπαιοφόρον ἐν τῇ πόλει, καὶ ἑτέραν ἐν τῇ Γαλατίᾳ	ἀψῖδας τροπαιοφόρους, τὴν μὲν ἐν τῇ πόλει, τὴν δὲ ἐν τῇ Γαλατίᾳ
963. 18.	ἴσως	deest
964. 48.	ὃ καὶ ἕτεροί τινες	καὶ αὐτὸ καὶ ἕτεροί τινες
—— 55.	ἐπαχθὴς	καὶ ἐπαχθὴς
965. 82.	ἀπηγόρευσε	καὶ ἀπηγόρευσε
—— 90.	ἐκείνη	ἐκείνῳ
—— 92.	ὁπότε	ὁπότε γε

ADNOTATIONES.

Δελματας (1) Nunquam Δαλματία & Δαλμάται, sed semper Δελματία & Δελμάται in codice est, probatiore scriptura, ut in Fastis Capitolinis, Nummis antiquis, Polybio, Appiano, Paterculo, Antonini Itinerario, Sex. Aurelio Victore, Velio Longo, aliisque: de quo videre præstat Cellarium Not. Orb. antiqu. Lib. II. Cap. 8. Wesselingium ad Antonin. Itiner. p. 265. & Schweighæuserum ad Polyb. T. VIII. P. I. p. *66.* & ad Appianum T. III. p. *668.*

ἀγορὰ (2) Pro ἱερὰ, quod vitiose irrepserat, οἰκία Leunclavio placebat: male hoc quoque. Veram lectionem codex præbet, quam Chishullius in annotationibus ad Monumentum Ancyranum p. 195. Antiquit. Asiaticar. ingenio est assecutus; Reimarus tamen non vidit. Forum Augusti neminem Romam antiquam qui norit iam latet: Dionem vero hoc ipso in libro LV. de eius exstructione atque dedicatione fuse scripsisse lemma illud indicio est ὡς ἡ Αὐγούστου ἀγορὰ καθιερώθη. Quæ igitur codicis huius interciderunt folia ad rem ipsam proculdubio spectabant.

habet (3) Latine vero sic: „ Se autem posterosque suos, „ quotiescumque voluissent, ac eos etiam qui pueritia essent „ egressi & inter puberes censerentur, eo omnino conveni- „ re. Quique ad magistratus externos mitterentur, inde „ proficisci. Sententias quoque de triumpho ibi Senatum „ ferre. Eos porro qui triumphassent Marti huic & sce- „ ptrum & coronam dicare. Iis ceterisque triumphales ho-

d 2 „ no-

„ nores consecutis statuas æneas in foro erigendas esse. Ac „ si quando signa hostium militaria capta referrentur, ea in „ templo esse deponenda. Ludos etiam publicos quosdam ad „ gradus illius ab iis qui singulis temporibus turmis essent „ præfecti celebrandos fore. Clavumque a Censorio munere „ functis eidem esse adfigendum. Equorum qui sint in cur- „ su certaturi præbitionem, ac templi custodiam etiam Sena- „ toribus redimere licere; quemadmodum de Apollinis & Io- „ vis Capitolini templis statutum fuerat. Ad hæc quidem „ ædem ipsam Augustus dedicavit: quamquam sacra hæc o- „ mnia Caio & Lucio, qui Consulari quodam magistratu, „ iuxta veterem consuetudinem fungebantur, agenda com- „ miserit. Iidem etiam equestribus ludis tunc præfuerunt: „ &, quem Troiam vocant, ludum pueri primores cum A- „ grippa eorum fratre equis celebraverunt. Leones quoque „ ducenti ac sexaginta in circo iugulati sunt. Gladiatorum „ item ludicrum in Septis, & navalis pugnæ in loco, ubi „ nunc etiam signa quædam eius ostenduntur, Persas in- „ ter & Athenienses, commissum est: hæc siquidem nomi- „ na certantibus imposita fuerunt: ac vicerunt tunc quoque „ Athenienses. Post hæc & aqua in circum Flaminium est „ derivata, in eaque crocodili sex ac triginta concisi sunt. „ Neque vero per hosce dies omnes Augustus Consulem ges- „ sit: sed cum ad breve tempus eam dignitatem tenuisset, „ alteri Consulatus titulum cessit".

„ Marti igitur hæc facta sunt. Ipsimet autem Augusto „ certamen sacrum Neapoli in Campania, verbo quidem „ propterea quod urbem illam a terræ motibus & incendiis „ male habitam restituisset; re tamen vera quoniam Græco- „ rum mores soli ex finitimis cives ii æmulabantur, decre- „ tum est. Ac nomen quoque Patris rite datum illi est; „ cum prius absque decreto haud legitime eo appellaretur.

„ At-

„ Atque prætorianorum militum Eparchos Q. Ostorium Sca-
„ pulam & P. Salvium Aprum tunc quoque primum insti-
„ tuit: hoc namque nomine ego quoque eos solos inter præ-
„ fectos muneri alicui, quandoquidem sic usus obtinuit,
„ appello. Ludos equidem nonnullos etiam Pylades histrio
„ exhibuit; non sane manibus ipse suis rem agens, utpote
„ qui in extrema senectute esset; sed apparatu præcipuo &
„ sumptibus. Exhibuit vero etiam Q. Crispinus Prætor:
„ quod sane non commemoro, nisi quia equestris ordinis
„ viri & mulieres haud obscuræ in orchestram introductæ
„ sub eo fuerint ".

„ At hæc Augustus quidem nihili faciebat &c.

ποιῆσθαι (4) Ut Martis in templo Senatus de triumphis consuleretur statuit Augustus, iuxta receptum apud Romanos morem de republica in templis consultationes sæpe faciendi, ex libello Nicostrati de Senatu habendo a Sex. Pompeio Festo relatum (V. *Senacula*): quem equidem libellum, ut obiter dicam, modo deperditum, vel saltem latentem, anno 1498. apud nos se inspexisse Bernardus Oricellarius Florentinus in Commentario in P. Victorem de Regionibus Urbis ita prodidit (*Scriptor. Rer. Ital. T. II. Florent. 1770. p.* 773.): *Nicostratus, cuius parvum volumen nos olim vidimus in Arcanis Venetorum ex Bibliotheca Bessarionis Græci atque eruditi hominis, scriptum reliquit tria fuisse Romæ Senacula* &c. Itaque etiam Bellonæ templum Senatus collegio de bellis ac triumphis consultante repletum apud Livium Lib. XXVI. Cap. 21. & alibi passim videmus. Rem explicavit Fridericus Augustus Burgerus peculiari libello, *De Templo Curia* inscripto, an. 1743. Misenæ impresso.

ἵστασθαι (5) *Proximum a Diis immortalibus honorem me-*

memoriae ducum praestitit, qui imperium populi Romani ex minimo maximum reddidissent. Itaque & opera cuiusque, manentibus titulis, restituit; & statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic de Augusto Svetonius Cap. 31. In his etiam M. Valerii Corvini statuam fuisse a Gellio scimus (*Noct. Attic. Lib. VIII. Cap. 2.*).

τίεεστεχι (6) Quæ de templo Martis Ultoris ab Augusto in foro suo anno V. C. 752. dedicato Dio tradit, Svetonius ex parte itidem habet, Aug. Cap. 29. *Publica opera plurima exstruxit: ex quibus vel praecipua forum cum aede Martis Ultoris, templum Apollinis in Palatio, aedem Tonantis Iovis in Capitolio. Fori exstruendi caussa fuit hominum & iudiciorum multitudo, quae videbatur, non sufficientibus duobus, etiam tertio indigere. Itaque festinantius, necdum perfecta Martis aede, publicatum est, cautumque ut separatim in eo publica iudicia & sortitiones iudicum fierent. Ædem Marti bello Philippensi pro ultione paterna suscepto voverat. Sanxit ergo ut de bellis triumphisque heic consuleretur Senatus: provincias cum imperio petituri hinc deducerentur: quique victores rediissent huc insignia triumphorum inferrent.* Aliud Marti Ultori templum in Capitolio anno V. C. 734. Augustum excitasse, in quo signa a Parthis recepta collocaverit, ex Dionis quoque fide Lib. LIV. p. 737. l. 53. præsertim Chishullius putavit in Annotationibus ad Marmor Ancyranum p. 195. 203. lib. cit. At vel Dionem memoria lapsum, vel eius verba traiecta esse, quæ Reimarus ad eum locum affert suadere videntur; adeo ut de templo in foro Augusti constructo intelligendus Dio sit, idque ab eo maxime qui Norisium in opere absolutissimo de Cenotaphiis Pisanis Diss. II. Cap. 8. disserentem viderit. Ne-

Neque vero ad templum illud Capitolinum statuendum, quod Marti Bis Ultori dedicatum fuisse Ovidii versus Fastor. Lib. V. 595. suasit nonnullis, quidquam facit Fragmentum Græcum celeberrimi illius Monumenti Ancyrani a Pocockio editum Inscript. Antiq. p. 7. n. 2. in quo Signa Parthica ab Augusto ΕΝ ΤΩΙ ΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΜΥΝΤΟΡΟΣ ΑΔΥΤΕΩΙ collocata dicuntur; ex quo quidem in templo Martis Bis Ultoris ea reposita fuisse N. de Sainte-Croix colligit, idque ut firmet, pro ΑΔΥΤΕΩΙ legendum ΔΕΥΤΕΡΩΣ ait (*Magasin Encyclopédique. Paris 1795. T. IV. p.* 100.). Ineptum & absurdum hoc tamen; lectionem siquidem a Pocockio vulgatam optime se habere, pessime autem aliam noviter inductam ostendit Monumenti eiusdem Latinus textus a Chishullio & Pocockio, perfecta quoad hunc locum consensione, prolatus, qui SIGNA. IN. PENETRALI. QVOD. EST. IN. TEMPLO. MARTIS. VLTORIS reposita obiicit. Ἄδυτον autem, Latine quoque *Adytum*, penetrale, seu secretiorem templi partem denotare quis nescit?

εἰλαρχηέντων (7) Ἴλη apud Dionem est in fragmento ex collectaneis Constantini Porphyrogeniti (*Edit. Reimari p.* 1146. *l.* 6.) ab Henrico Valesio, Reimaro probante, *Ala* Latine reddita. At εἴλη & εἰλάρχης tum alibi, tum in codicibus Polybii mss. frequentissime sunt. Recte autem Schweighæuserus ad Polyb. Lib. VI. Cap. 25. (*T. VI. p.* 355.): *Certum est vocabulum* ἴλη, *vel* εἴλη, *& hoc loco, & pæne constanter, cum apud Polybium, tum apud alios scriptores qui res Romanas Græco sermone perscripserunt, non tam alæ Romanorum, quam turmæ respondere.*

προσπήγνυσθαι (8) Clavum parieti templi singulis annis

 fige-

figere, ut per eos annorum numerus colligeretur, quando raræ admodum litteræ erant, Romanos consuevisse tradit Festus: ex more etiam sollemni ac religione idem ab iis factum Idibus Septembribus a Prætore maximo, ac piaculi quoque caussa, cum scilicet pestilentia, vel secessio populi, vel prodigium aliquod fatale inciderat, inque eam rem Dictatorem aliquando creatum, præsertim ex Livio cognoscimus Lib. VII. Cap. 3. Lib. VIII. Cap. 18. Lib. IX. Cap. 28. At de clavo a Censoribus infigendo quod hic Dio habet nullibi me legere memini.

ἐξεῖναι (9) Sic ad rem Ioannes Sarius Zamoscius de Senatu Romano Lib. II. Cap. 16. (*Thesaur. Græv. T. I. p. 976. ed. L. Bat.*): „ Adversus Senatum quoque fuit lex de redem„ ptionibus, ne quid Senatori, præter illa quæ erant nomi„ natim excepta, redimere ab ærario liceret. Pædianus in „ posteriorem earum quæ integræ non exstant pro Cornelio: „ *Antonius redemptas habebat ab ærario vectigales quadri„ gas; quam redemptionem Senatori habere licet per legem* “. Sunt vero hæc Asconii verba in Orationem a Cicerone in toga candida habitam contra C. Antonium & L. Catilinam competitores in Senatu. Ἐργολάβον, Latine Redemptorem, Italice *Impresario*, qui nimirum pacto pretio opus aliquod faciendum periculo suo conducit, vel ipsi lexicographi præcipui obiiciunt. Hoc eodem sensu usurpata vox est a Dione Lib. LIII. p. 708. l. 35. & Lib. LIX. p. 918. l. 98.

Καπιτωλίου (10) Sic reperiri in Dione solet: Καπιτωλίνου iuxta Henricum Stephanum, Leunclavium, & Reimarum esset scribendum.

χρονίοις (11) Consules iam ab anno V. C. 748. designa-

gnati fuerant, dignitatem post quinquennium inituri: quod inscriptionibus, nummis, atque historicis Norisius explicat de Cenotaph. Pisan. Diss. II. Cap. 2. & 7. Potiori tamen iure templi consecrationem Caio & Lucio Augustus demandaverit, quod, ex allatis a Norisio ib. Cap. 5. & 7. alter in Pontificum, alter in Augurum collegium adlectus iam fuisset.

τροίαν (12) *Troiæ ludum edidit frequentissime Augustus, maiorum minorumve puerorum delectu; prisci decoris morisque existimans, claræ stirpis indolem sic notescere.* Hæc Svetonius Aug. Cap. 43. Dio quoque Lib. XLIII. p. 358. l. 9. Lib. XLVIII. p. 540. l. 78. & alibi ludicri huiusce meminit; de quo viri docti ad ea loca consulendi, nec prætermittendus Heynii Excursus quintus in Virgilii Æneid. Lib. V. v. 545.

αὐτῷ (13) αὐτοῦ codex habet; quod sic immutavi, cum de Agrippa Posthumo Caii & Lucii fratre Dionem loqui manifestum sit. Erat is tunc decennis, iuxta Broterium in Stemmate Cæsarum illustrato, ad Tacit. T. I. p. 471. ed. Paris. 1771.

Σεντιοῖς (14) Quo de loco satis dixit Reimarus ad Dionem p. 717. l. 42. §. 154. Ludi autem gladiatorii etiam Velleius Paterculus mentionem iniicit Lib. II. Cap. 100. scribens: *At in urbe, eo ipso anno, quo magnificentissimi gladiatorii muneris naumachiæque spectaculis Divus Augustus, abhinc annos triginta, se & Gallo Caninio Coss., dedicato Martis templo, animos oculosque populi Romani repleverat, fœda dictu, memoriaque horrenda in ipsius domo tempestas erupit.*

δείκνυται (15) *Exhibuit item navale prælium circa Tiberim cavato solo, quo nunc Cæsarum nemus est*, scribit Svetonius de Augusto Cap. 43: ad quem locum Casaubonum recte monuisse τὸ *nunc* ad Svetonii tempora non esse restringendum, animadvertit Chishullius lib. cit. p. 197; cum Augustus naumachiam, quintodecimo postquam exhibuerat anno, in Ancyrano Monumento sigillatim referens, eam *in quo loco nunc nemus est Cæsarum*, *cavato solo*, habitam iam dixisset. Hæc etiam omnino eadem utrobique adhibita verba Iacobum Van-Vaassen in eam fortasse induxere sententiam, ut in Animadversionibus quibusdam tumultuariis Ancyrani Monumenti fidem sollicitaret, atque *non tam Svetonium eius imitatorem fuisse, quam monumenti potius auctorem, sive, ut alicubi eum nominat*, fabricatorem monumenti *ex Svetonio sapuisse non uno loco suspicaretur*; quemadmodum Saxius in Præfat. in eius Animadversiones ad Fastos Romanorum sacros p. x. refert. Athenienses & Persas invicem pugnantes Ovidius testis oculatus induxit De Art. Am. I. 171. Alia ad rem ex Reimaro ad Dion. p. 781. l. 61, & Broterio ad Tacit. Annal. Lib. XII. Cap. 56. petere licet.

κατεκόπησαν (16) De aqua in circum Flaminium inducta, & crocodilis in ea mactatis Dionis verba ad naumachiam perperam retulerunt Norisius & Reimarus: non item Bulengerus de Circo Cap. 21. & Io. Ludovicus Bianconi in opere de Circis atque illo præsertim Caracallæ p. VI.

ἔδοξε (17) Nimirum Q. Fabricio, quem anno V. C. 752. Kalendis Octobribus Consulem Augusto successisse demonstrat Norisius Diss. II. Cap. 8.

ἐψηφίσθη (18) Ex allatis a Nicolao Ignarra, viro anti-

tiquitatis eruditissimo, in tractatu de Palæstra Neapolitana p. 157. certamen sacrum quinquennale Neapoli annis V. C. 751. & 755. de more instauratum agnoscere oportet. Decretum itaque a Neapolitanis civibus anno 752. fuisse videtur, ut quod primum certamen quinquennale a civitate Græcorum rituum servantissima celebraretur, in honorem Augusti esset: & hunc sane sensum Dionis verba admittunt; quæ ignotum idemque antiquius ad seriem ludorum Neapolitanæ palæstræ conficiendam monimentum præbent. Porro & illud ex Svetonio Cap. 98. constat, Augustum haud multis antequam moreretur diebus, anno scilicet V. C. 767. Neapolim concessisse, ac ibi *quinquennale certamen gymnicum honori suo institutum prospectasse*. Haud vero abs re, ut de Trallis, sic etiam de Neapoli Svetonius idem est intelligendus, ubi affirmat (*Cap.* 47.) *Urbium fœderatarum alias terræ motu subversas denuo condidisse*: a qua instauratione Solini dictum fortasse manavit, quod Parthenopem Augustus Neapolim esse maluit (*Cap.* 2.); mere illud equidem Solinianum, ut Salmasius recte ait, licet id infirmis argumentis postea ipse stabilire conetur.

ἐδόθη (19) Augustum anno V. C. 752. rite Patrem Patriæ nuncupatum Dio prodit: quod ad rem, a Svetonio Cap. 58. enarratam, firmandam opportunum est, cum viros eruditione ac multiplici litteratura præstantes in anno eo assignando errasse Norisius iam animadverterit Diss. II. Cap. 8. Neque πατρίδος, quod ad alium Dionis locum p. 903. l. 77. Leunclavius addebat, neque δημόσιον adiicio; cum τῦ πατρὸς ἐπωνυμία, sine adiectione ulla, apud Dionem obvia sit p. 713. l. 75. & p. 941. l. 77.

ὀνομάζω (20) Iisdem propemodum verbis servatum ab abbre-

breviatore Dionis fragmentum est p. 781. l. 62., nominibus tamen præfectorum duorum, quæ nunc primum innotescunt, prætermissis.

Πυλάδης (21) De Pylade fuse & accurate Nicolaus Calliachius disserit in Tractatu de Ludis Scenicis Cap. X. ibique contra Salmasium contendit saltationem pantomimicam non fuisse ab eo inventam, nec primum extra comœdiam ac tragœdiam in scenam latinam invectam, sed magis excultam & exornatam, atque cum tibiis pluribus, fistulis, & choro exhibitam. Eundem clari nominis pantomimum, quod spectatorem, a quo exsibilabatur, digito monstrasset conspicuumque fecisset, Augustus Urbe atque Italia submovisse refert Svetonius de Aug. Cap. 45: at vero per factiones ex Urbe profligatum an. 736. reduxisse Dio noster scribit lib. LIV. p. 747. l. 49.

ἐπήχθησαν (22) Quod equitibus & honestis feminis saltare in theatro prohibitum esset, rem Dio annotat; idipsum & ad an. V. C. 794. Lib. LX. p. 945. l. 58. iisdem fere verbis referens: quem ad locum quod scitu dignum erat Reimarus adscripsit.

Supereſt (23) Latine sic „ ..... alios ex Ægypto bel- „ lum sibi inferentes repulerunt: nec tamen antea cessere, „ quam tribunus quidam ex prætorianis contra eos mitte- „ retur: qui deinceps illorum decursiones compescuit, adeo „ ut diu Senator nullus regionis illius civitates rexerit.

„ Tam hæ igitur, quam Germanicæ res innovatæ fue- „ runt. Domitius namque antea quidem ad hoc usque tem- „ pus regionum quæ ad Istrum sunt imperium tenebat, ac „ Hermunduros e propria sede nescio quo pacto egressos, „ er-

„ errantesque ut aliam sibi terram quærerent, suscipiens, „ in parte Marcomanniæ collocavit: & Albim, nemine sibi „ obsistente, traiiciens, amicitiam cum barbaris illis iun- „ xit, aramque Augusto ibidem posuit. Tunc ad Rhenum „ cum transmeasset, & Cheruscorum quosdam exules redu- „ cere per alios vellet, consilium ei non processit, effecit- „ que ut ipsos & alii barbari contemnerent.

„ Nec amplius quidquam anno illo is egit; cum enim „ Parthicum bellum immineret, tunc in eos animadversum „ haudquaquam est. At neque bellum cum Parthis gestum „ fuit. Phrataces enim Caium in Syria esse, Consulemque „ agere cum intellexisset, ac præterea suos iamdudum in se „ male affectos suspicaretur; præoccupavit pacem ea con- „ ditione inire, ut & ipse Armenia excederet, & fratres „ illius trans mare degerent. At vero Armenii, Tigranes „ licet bello quodam barbarico profligatus fuisset, ac Erato „ se regno abdicasset; nihilominus postquam Ariobarzani „ cuidam Medo, qui cum Tiridate ad Romanos aliquando „ venerat, traditi sunt, bellum ipsis intulere anno sequen- „ ti, quo P. Vinicius & P. Varus Consules fuere. Nec ta- „ men aliud quidquam memoria dignum ab iis actum est.

„ Addon vero quidam, qui Artagira tenebat, Caium pel- „ lexit ad murum, quasi qui secreta quædam Parthi ei es- „ set dicturus, eumque vulneravit: ac deinceps obsidione „ cinctus, diu restitit. Capto demum eo, tunc Imperatoris „ nomen non Augustus modo, sed Caius quoque sibi ad- „ scivit. Et Armeniam tunc quidem Ariobarzanes, eo ve- „ ro haud ita multo post vita functo, Artabazus filius ab Au- „ gusto ac Senatu obtinuit. Caius porro ex vulnere ægro- „ tavit; cumque cæteroquin nec bona valetudine uteretur; „ quare & animum desponderat; multo magis hebes factus „ est, ac tandem vitam privatam agere constituit, & in

„ Sy-

„ Syria alicubi degere volebat; ita ut Augustus, quamvis „ ægerrime, hanc illius voluntatem Senatui patefecerit, „ eumque ut saltem in Italiam veniens quicquid mallet age- „ ret, adhortatus fuerit. Quæcumque igitur imperium spe- „ ctabant protinus dimittens, in Lyciam navi oneraria de- „ latus est, ibique Limyræ vitam finivit. Ante tamen „ quam is moreretur, Lucius in Massilia obierat; nam & „ ipse modo huc, modo illuc missus, passim exercebatur: „ & Caii litteras idem in Senatu, quoties aderat, recitabat. „ Mortuus est autem repente, cum valetudine adversa iam „ uteretur. Quare ob utriusque interitum Livia, præsertim „ etiam quod Tiberius ex Rhodo Romam tunc accessisset, „ in suspicionem venit. "

Δομίτιος (24) L. Domitius Ænobarbus Neronis avus, de quo Tacitus Annal. Lib. IV. Cap. 44: *Exercitu flumen Albim transcendit, longius penetrata Germania, quam quisquam priorum, easque ob res insignia triumphi adeptus est*. Honores tamen triumphales alio Germanico bello obtinuit, Augusti auspiciis a Tiberio gesto, in quo legatus fuerat; ut a Svetonio habemus in Nerone Cap. 4. & in Tiberio Cap. 20.

Φρατάκης (25) Phrataces Parthorum rex, Phraatis IV. filius nothus & interfector, tum ob parricidium, tum ob incestum cum matre, subditis invisus, regnoquè pulsus: de quo Broterius in Canone regum Parthorum T. I. Taciti p. 363. A Iosepho Antiq. Iud. Lib. XVIII. Cap. 2. Φραατάκης appellatur, perperam vero Φραάτες in textu Dionis edito p. 783. l. 22. ubi locus hic, verbis ex parte servatis, contractus exstat.

στα-

ὑπατεύοντα (26) Caio τὴν ἐξουσίαν τὴν ἀνθύπατον, *imperium proconsulare*, bello hoc Parthico Augustum tradidisse scribit Zonaras p. 539. ed. Paris. idque Dionis verbis dixisse videtur. At Consul iam ab anno 748. Caius designatus fuerat ea lege, ut post quinquennium, a Kalendis Ianuariis anni sequentis inchoandum, magistratum iniret. Optime igitur hoc in annum 754. cecidit; quo belli administratione ad eum auspicandum non impediebatur, ex allatis a Norisio ad Cenotaph. Pis. Diss. II. Cap. 13, quibus Dionis auctoritas modo fidem adstruit.

Τειριδάτου (27) Idem hic esse videtur, ex regia Arsacidarum stirpe, quem cum legatis Phraatis Parthorum regis, quocum de regno certabat, anno V. C. 731 Romam accessisse Dio refert Lib. LIII. p. 727.

ἔτει (28) Anno V. C. 755.

ἐπέθετο (29) Quem, post bellicosas gentes partim devictas, partim in deditionem acceptas, Imperatoris titulum Caium numquam retulisse Norisius putabat (*Diss. II. Cap.* 17.), immo vero nullo ex monumento apparebat, eum sibi revera adscivisse Dio nunc primum prodit.

ἔλαβεν (30) De Armeniæ regum successione Dioni Tacitus adversatur scribens Annal. Lib. II. Cap. 3. & 4. *Occiso Artaxia per dolum propinquorum, datus a Cæsare Armeniis Tigranes, deductusque in regnum a Tiberio Nerone. Nec Tigrani diuturnum imperium fuit, neque liberis eius, quamquam sociatis more externo in matrimonium regnumque. Dein iussu Augusti impositus Artavasdes, & non sine clade nostra deiectus. Tum C. Cæsar componendæ Ar-*

me-

menia deligitur. Is Ariobarzanem, origine Medum, ob insignem corporis formam & praeclarum animum, volentibus Armeniis praefecit. Ariobarzane morte fortuita absumpto, stirpem eius haud toleravere: tentatoque feminae imperio, cui nomen Erato, eaque brevi pulsa, incerti solutique, & magis sine domino, quam in libertate, profugum Vononem in regnum accipiunt. At vero Dionem in his enarrandis Tacito aliquanto accuratiorem fuisse argumento illud est, quod Artabasdem Ariobarzanis filium patri ab Augusto ac Senatu suffectum is affirmet; secus atque Tacitus, qui Artabasdem Atiobarzanis filium non agnoscit, eiusque nominis regem ab Augusto quidem, sed ante Ariobarzanem, constitutum tradit. Sane Dioni concinit Monumentum Ancyranum, quod ita, cum Chishullii supplemento, habet: *Arme*NIAM. GENTEM. POSTEA. *Inquietam*. GENTEM. ET. REBELLANTEM. *Domitam*. PER. CAIVM. FILIVM. MEVM. REGI. ARI*obarzani gubernandam*. & *frenan*DAM. TRADIDI. ET. POST. *Eius Mort*EM. FILIO. EIVS. ARTAVASDI. QVO*dam*. *iure*. *Ariobarza*NE. QVI. ERAT. EX. REGIO. GENERE. ARMENIORVM. ORIVNDVS. IN. ID. REG*num deducto*. Locum itaque Ariobarzanis filio in Canone Armeniae regum a se confecto dare Broterius debebat, ex iis Taciti verbis *Stirpem eius haud toleravere*; quae de Artabasde accipienda esse, ex Monumento Ancyrano deprehendere & ipse poterat. Ceterum Artabazum Dio appellat quem alii Artabasdem dicunt, quemadmodum etiam p. 235. l. 24. fecerat; idque nulla cum differentia, uti Reimarus ad eum locum observat.

μετήλλαξε (31) Caium obiisse anno V. C. 757, e Cenotaphio Pisano demonstravit Norisius Diss. II. Cap. 17. Id

Id Limyræ in Lycia contigisse Dio scribens, cum Velleio Paterculo & Svetonio facit; Seneca, Floro, Sexto Rufo adversantibus, qui in Syria mortuum referunt, neque tamen fidem a criticis viris nacti sunt.

προαπέσβη (32) Incidit Lucii mors in mensem Augustum an. V. C. 755. ex Norisio Diss. II. Cap. 15. & 17.

ὑποπτευθῆναι (33) Quæ de Caio ab Addone vulnerato, eiusque & Lucii morte, deque Tiberii Romam reditu Dio habet, verbis eius multis repræsentatis, Zonaras excerpsit p. 539. ed. Paris. satis ea quidem a variis illustrata.

Σκηνοβάρδος (34) Scenum Scenobarvi filium turmæ in ala Pannoniorum Præfectum obiicit Inscriptio sub equite reperta Eberstorfii, apud Gruterum DXXXIII. 10.

Σπλαῦνον (35) Itaque nec de Arduba, nec de Seretio, Dalmatiæ urbibus, de quibus suspicari Reimarus videbatur, sermo apud Dionem est in fragmento hac de re contracto p. 805. l. 97. Splaunum ex antiquis geographis, quantum saltem video, nemo novit. Non uni tamen Dioni eius notitia debetur, si quidem, quod modo censeo, civium illorum mentio fit in veteri Inscriptione Salonæ posita *T. Flavio. T. Fil. .... Curatori Reipub.* SPLONISTARVM. Hanc ex marmore Salonæ adhuc exstante primum, haud satis tamen accurate, edidit Ioannes Lucius in Inscriptionibus Dalmaticis an. 1674. Venetiis impressis; Sponius, Muratorius, Zacharias, Donatus postea repræsentarunt; tandem ad marmor ipsum exactam, cum Salonitana alia, denuo protuli ego in Epistola ad Angelum Quirinum Senatorem Venetum, an. 1784. inserta in collectione Venetiis impres-

pressa, cui titulus *Raccolta Ferrarese di Opuscoli scientifici e letterarii* T. XVI.

De Codice Alio Dionis Veneto

Dionis Historiarum Romanarum codicem alium Venetum, in Indice impresso n. CCCXCVI. denotatum, ne sint qui magni faciendum esse putent. Continet is libros quotquot editio Roberti Stephani an. 1548. habet; codici autem Parisiensi in ea expresso omnino respondet. At indiligens Veneto librarius obtigit: quod vel fragmentum libri quinquagesimi ostendit, ex eo, vitiosis quoque lectionibus exhibitis, a Lazaro Bayfio editum in opere de Re Navali, an. 1536 Parisiis impresso, & an. 1549 ibidem repræsentato (p. 61.). *Dionis scripta, quæ extant Venetiis, legi per otium; qui mihi visus est multam historiæ, nullam œconomiæ rationem habuisse*, scribit Bayfius (*p.* 68.); quem an. 1530. & sequenti legatum pro rege Galliarum Venetiis egisse, tum aliunde, tum ex epistolis Bembi Latinis, eo tempore scriptis, novimus.

Hæc ex bibliotheca Venetiarum publica scribebam Kalend. Octobr. an. MDCCLXXXXVII.

